

De Lammerenvreugd of de herders bruyloft

Jacob Brouwer

bron

Jacob Brouwer, *De Lammerenvreugd of de herders bruyloft*. Jacob Brouwer, Amsterdam 1732
(derde druk)

Zie voor verantwoording: http://www.dbnl.org/tekst/brou152lamm02_01/colofon.php

© 2013 dbnl

Tot de Zangers en Zangeressen.

Wie lust heeft en vermaek in zoete melodyen,
Die laet de Lamm'ren Vreugd niet uyt zyn handen glyen;
Maar zoekt hier na begeer 't geen ieders zinnen streeld,
Hoe dat de Herders met haar Herderinnen speeld,
En houden Bruyloft in het Veld met keurlijk zingen,
Terwijl haer Schaapjes onder een vast vrolijk springen:
Of wilje Boert, of Ernst, of hoe een Minnaar klaagt
En smeekt aan zyn Matres, dien hy zyn Min Opdraagt,
Of Klugten die in schyn of daad ook wel geschieden;
En hoe een Bagghus Vriend de zoete min gaat vlieden,
En zig verheugd in 't nat der Druyven, zonder maat,
Of hoe een Vogelaar in stille wegen gaat,
En hoe dat elk zyn rol hier vind en weet te speelen.
Dat zal dees Lamm'ren Vreugd u alles mede deelen:
Dit is het eerste Deel; dog uyt verscheyde keur
By een vergaert door Brouwer Drukker en Autheur.

***De Lammeren-Vreugd, of de Herders Bruyloft,
Queelende Herders-zangen, Minne-klagten,
Vryagies, Boertige en Ernstige Voorvallen, ook
Drink- en Af-scheyd-Liederen, op aangename
Voysen. Op Rijm gesteld door *Jacob Brouwer*.***

Herders Vryagie en Bruyloft, tussen Leander en Flora.

Voys: Ik vreyden een Meysje teer.

Leander.

Lief ik zie de morgen Zon
Steekt het hoofd al uyt de baren,
Laet ons hier aen dese bron,
Onse Schaepjes daer vergaeren;
Komt mijn Flora waerde Bruyd,
Hoord het Nagtegaeltje Fluyt,
Laet u Schaepjes in het kruyd.

Flora.

Wel Leander 't is nog tijd:
 'k Heb mijn stal al gaen ontsluyten,
 Ik heb uwe komst verbeyd.
 Om mijn Vee te drijven buyten,
 In de groene klaver wey,
 Door de bossen, berg en hey,
 In dees aengename ty.

Leander.

Ia mijn lief zijt onbeschroomt,
 Laet ons gaen langs deze beeke,
 Onder 't bladerryk geboomt,
 Onderwijl van liefde spreken,
 Gy weet dat ik langen tijd,
 U mijn Flora heb gevrijd,
 Met een hert vol trouwigheyd.

Flora.

Ik weet dat u trouw gemoed,
 Mijn steeds liefde ging betoonen,
 Ik zal u mijn Herder zoet,
 Weer met wedermin beloonen,
 Als gy mijn aanbied u trouw,
 'k Sal u helpen uyt den rou,
 En mijn voegen tot u Vrouw.

Leander.

Flora hoor daer 's een Dyamant,
 Wilt die dan op trouw ontvangen,
 Steektze aen u regter hand,
 Lief ik kus u rooder wangen,
 En u honing zoete mond,
 Uyt opregte liefdens grond,
 Tot ons Echte trouw verbond.

Flora.

Ik zal op hetzelfde pas
 Voor mijn lief Leander vlegten,
 Eenen krans van leugdig gras,

En die op zijn hoofd gaan hegten,
 Dan zal ik die groene kroon,
 Cieren met veel bloempjes schoon,
 Dat hy schijnt Appolloo 's zoon.

Leander.

Nu dat ik de zoete min,
 Van mijn Flora mag gebeuren,
 Sal ik ook met hert en zin,
 Op mijn riet een deuntje neuren,
 Met een Muzikael geluyt,
 Voor mijn lief en waerde Bruyd,
 Dat het door de velden sluyt.

Besluit.

Komt gy Herders van het want:
 Met u Nymphjes vol manieren,
 Ieder wenscht te zijn getrouwd
 Wilt ons Bruylofts Feest verciere;
 Slagt een Lam van 't vetste soort,
 Eet en drinkt zoo dat behoord,
 Maekt te zaem een zoet akkoord.

Herders Vryagie tussen Tyter en Leonora,

Voys: de Mars van Marlbourg.

Leonora.

Wat mag dog zijn de reden?
 dat ik Tyter niet en hoor?
 ik wil mijn vast gaen kleden;
 want mijn dunkt ik zie Auroor,
 die is reeds aen het dagen,
 En Phebus met zijn wagen,
 Schijnt in het dal;
 ik hoor 't geschal,
 der Vogelen al,
 Sagt sagt ik hoor een soet geluyt,
 Hy speelt een deuntje op zijn fluyt;
 daer komt hy aen,
 Al door die Laen;
 Ik wil eens kijken uyt.

Tyter. Ziet gy al in de weyden,
 Leonora schoon Ionkvrouw,
 Soo als ik gister zeyden,
 dat ik by u komen zou:
 Mijn Geytjes zijn aen 't grasen,
 Komt laet u schaepjes aesen
 U stal ontsluyt,
 En laetse uyt
 In 't jeugdig kruyt;
 Ik salse drijven boswaerd in,
 En laten wy met goed begin,
 Mijn Engelin,
 En Veld-godin,
 Saem spreken van de Min.
 Leonora. Dat voegt geen herderinne;
 smorgens in het bosch te treen,
 Te spreken van het minne,
 met ene Herder soo alleen:
 dat sou mijn eertje krenken,
 Tijter wilt u bedenken,
 En zwijgen stil,
 Van sulken gril,
 Of ziet ik wil,
 Met u niet treden in de wey:
 Want gy zoekt mijn door loos gevley,
 en soete praet
 Neen Cameraet,
 Te brengen in de ley.
 Tijter. Wilt gy dan tegenstreven:
 lief het end van ons begin?
 Waer in bestaet het leven,
 Anders dan in liefd' en min?
 Og herderin gepresen:
 Gy en hoeft niet te vresen,
 dat ik ontrou Betonen sou;
 Aen u Ionkvrouw,
 daer is op trouw o schoon jonk wijf,
 Mijn zijde Gorlus van mijn lijf,
 O Leonoor, die ik verkoor:
 Met Goud doorweven stijf.
 Leonora. Het is weleer gebleken,
 dat een maegt quam in verdriet:
 Maer nu ik zie het teken,
 dat gy mijn op trou aanbied,
 So wil ik mijn begeven,
 met u in Egt leven;
 kom Tijter kom,
 Als Bruydegom
 Mijn lentebloom,
 die schenk ik u in desen tijd,
 Nou dat ik zie u trouwigheyd;
 Uyt zuyver min,
 met hert en zin,
 Mijn Schaepjes weest verblijd.
 Tijter. Laet ik u lipjes drukken,
 Herderinne met mijn mond:

En van u wangen plukken:
zoete nectar door mijn mond,
En laet ik ondertussen,
Op trou u eensjes kussen,
Hier aen de stroom,
By dese boom
Al zonder schroom:
En laet ons gaen verkonde fijn,
Hier aen de herders groot en klijn;
In 't groene pleyn,
Mijn Lief certeyn
dat wy verbonden zijn.
Herders en Herderinne
die hier woonen in het dal;

Komt Goden en Godinnen,
 Maekt nu vreugd en bly geschal,
 En wilt een deuntje queelen,
 En op u Sak-pijp speelen,
 het Pluym-gediert,
 In 't wilde zwiert,
 dat tiereliert,
 Komt gy genoden maekt een dans,
 Vlegt voor dit paer een Lauwerkrans:
 Gy jonge Ieugt,
 Met zoet geneugt,
 En waegt dan ook een kans.

De gestolen Bruyd, of de Iuffrouw in 't Kyk-kasje van Harlekin,

Voys: Waerom verlaetje myn,

De min is seldsaem kruyd,
 Haer kragt is niet te temmen,
 De min is seldsaem kruyt,
 Sy regt veel kueren uyt:
 De liefde vol vermogen,
 Ontsteekt het hert en zin:
 Sy moet haer lust beoogen,
 En koelen in de min.

Een Heer van groote schat,
 Een Koopman wilt aenhooren,
 Woonagtig in de stad,
 Die eenen dogter had,
 Sijn vrou was overleden,
 Hy was een Weduwaer,
 Sijn dogter fraey van seden,
 Nam het huyshouden waer.

Dees jonge Iuffer schoon,
 Wierd op die tijd gevreden,
 Van een rijk Borgers Zoon:
 Heeft haer zijn trou geboon,
 Godin u fiere leden:
 En u volmaekt gezigt,
 zijn waerd om aengebden,
 Gy zijt mijn Son en ligt.

Haer Vader dit vernam,
 die heeft haer opgesloten;
 Dat niemand by haer quam,
 Daer sat die schoon Madam:
 De liefde wierd weerhouwe,
 Sy schreef aldaer een Brief,
 De dienstmeyd goeder trouwe,
 Die bragtse aen haer Lief.

De Minnaer heeft den zin,
 Haest uyt dien brief begrepen,

Als dat zijn Ziels-vriendin:
 Belet wierd in haer min,
 Hoord wat hy heeft besloten,
 Ten dienste van zijn Lief,
 Dat liet hy onverdroten,
 Haer weten in een Brief.

Toen liet de Ionkman fijn,
 Haest een Kijk-kasje maken,
 Daer toe een kleed zertijn:
 Puur als een harlekijn,
 In 't kasje was te kijken,
 De stad Ierusalem,
 Toen ging hy henen strijken,
 En riep met luyder stem.

Tot voor zijn liefjes deur,
 De meyd die dee straks open,
 Het was maer om de fleur:
 Zy vroeg aan haer Sinjeur:
 of haer juffrou Annatje
 Ierusalem mogt zien,
 En kijken deur dat gaetje,
 Dat liet Papa geschien.

Men riep de harlekien,
 In huys en in de kamer,
 Om dat Iuffrou mitsdien,
 Ierusalem sou zien,
 Hy deed zijn Kasje open,
 En sag zijn Liefste aen,
 Zy is daer ingekropen,
 En straks weer toegedaen.

Iuffrou sonder gekug,
 Sat stil in het Kijk-kasje:
 En harlekien seer vlug,
 Die nam het op zijn rug:
 Ging zo ten huys uyt strijken,
 Het was gelukt aen hem,
 de Iuffrou sat te kijken,
 Binnen Ierusalem.

Hy droeg haer na begeer,
 In 't vallen van den avond,
 Tot van haer huys soo veer,
 Toen setten hy haer neer,
 Iuffrouw quam uyt 'er muyten,
 En heeft haer Lief gekust,
 Zy hebben tot besluyten,
 Op trouw haer min geblust.

Zy trokken zamen voort,
 Na Seeland wilt aenmerken,
 Alwaer zy met akkoord,
 Getroud zijn zo 't behoord;
 Nu zijn zy weer gekomen,
 Als Egt Luyden saen:
 Nu heeft mijn Heer vernomen,
 Hoe het is toegegaen.

Mijn Heer die niet en wist,
 die komt voort in de kamer,

Heeft zijn dogter gemist:
Hy vroeg de meyd met list,
Waer juffrou is gestoven,
de meys die sprak met klem,
Mijn Heer ik sou geloven,
Nog in Ierusalem.

Minne-zang, ofte Vryagie tussen een Ionkman en een Jonge Dogter.

Voys: Wat mag dog zyn de reden.

Ionkman.

Laet ons nu Converseeren,
Lief het is de regte tijd,
Den avond te passeeren,
Onderwijlen wat gevrijd,
Ik ben nu tot mijn Iaren,
Ik wenste wel te paren,
Met u alleen,
Gy zijt die 'k meen,
En anders geen,
U wesen en u zoet gezigt,
Dat is mijn doel en Zonneligt,
U oogen zwart,
Waer door mijn hart,
Gewond is met een schigt.

Dogter.

U zoet vloeiende reden,
En u woorden wonder schoon,
Daer by u frisse leden,
En u wel gemaekt Perzoon,
U mantel en u kragen,
Souden mijn wel behagen,
Maer ziet de Trou,
Baert na berou,
Voor Man of Vrou,
Als gy mijn minden om de beurs,
Niet om het lijf nog om de keurs,
Wat is 'er dan,
Te wagten van,
Als droefheyt en getreurs.

Ionkman.

Ionkvrou ik min u leden,
Ik en vraeg u niet na schat,
Want gy munt uyt in zeden,
En volmaektheyd boven dat,
U keeltje zoet van Gorgel,
klinkt schoonder als een Orgel,
Wanneer gy zingt,
U stem die dringt,
dat dreunt en klinkt,
Geen leyster nog geen Nagtegael,
U stem verdooft het altemael,
Schalmey of Phluyt,
U zoet geluyt,
Haelt boven al de prael.

Dogter.

Wat baet die vleyerijen,
 Ionkman dat niet wel en voegt,
 Toond u getrou in 't vrijen,
 Voor de rest houd u vernoegt;
 Toont dat gy komt in eeren,
 Om met mijn te verkeerren,
 Seg mijn in 't kort,
 Waer door gy word,
 Tot min gepord,
 Heeft u die kleyne Venus guyt,
 Geschoten met zijn liefde kruyd,
 Of heeft de min,
 U boesem in,
 Komt segt het mijn regt uyt.

Ionkman.

Zie daer mijn lief gepresen,
 neemt dees Diamant op trou,
 Ik zal u dienaer wesen,
 Als een Echte man zijn Vrou,
 Soo gy mijn aers zult vinden,
 'k Wout mijn de dood verslinden,
 Eer zal de Maen,
 Geen licht ontfaen,
 En stille staen,
 Eer sal de Zon aen 's Hemels wal,
 Noyt schijnen op het aerdse dal,
 Soo ik met jou,
 O schoon Ionkvrou,
 Mijn Trou verbreken sal.

Dogter.

Nou gy u trou gaet toonen,
 Sal ik ook aen d'andere kant,
 U min met min beloonen,
 Treden in den Echten band,
 Wel aen Ionkman verheven,
 Wy zullen samen leven,
 In eer en deugt,
 met zoet geneugt,
 En maken vreugd,
 Ionkmans en Ionge Dogters jent,
 Verheugt ons feest met u present,
 Waer door wy tween,
 Nu worden een,
 Tot aen ons levens end.

Besluit.

Zo maekt nu goede cieren,
 Vat de glaesen in de hand;
 de minnegodtjes zwieren,
 Om het Bruylofts Ledikant,
 Daer Cupido dat gytje,
 Mint stadig op het Bruydtje,

Schiet van om hoog,
Met pijl en boog,
Terwijl het vloog,
En trof zoo meenig jonge ziel,
Terwijl dat men de Bruyloft hiel,
In 't hert en schoot,
De Werelds kloot,
Anders in duygen viel.

Klugt, van een Heer met een jonge Iuffrouw,

Voys: Ik bender gegange aen een groene kent.

Een jonge Iuffrouw met een Heer,
 Waren saem tot min genegen,
 Om te doen na haer bekeer:
 Maer het kon geschieden niet,
 Door de Iuffrouws ouders ziet:
 Want zy mogt geen minnaers spreken,
 Of het is ter sluyp geschied.

Maer het is nu eens gebeurd,
 Dat de Iuffrou haer Papatje,
 En Mamatje ongetreurt:
 Gingen samen eens van huys,
 De meyd bleef by de Dogter thuys,
 Om ter degen op te passen:
 Dat 'er quam geen vreemt gespuys.

De jonge Iuffer met gepeys,
 Liet haer Zerviteur verwitte,
 Dat haer Ouders gaen op reys:
 En als hy daer komen wou,
 Dat hy dan als een Iuffrou:
 Hem verkleden moest ter degen,
 Op dat de meyd niet merken sou.

De jonk Heer nam dit wil in agt,
 Hy ging huuren Iuffrous kleeren,
 Na de aldernieuwste dragt,
 Een Fontangie en Samoer,
 Zijde Rokken en Slabaer;
 Dat de Ionker zoo wel pasten,
 Puur of het een Iuffrou waer.

Toen zoo ging de Serviteur.
 Na zijn liefjes huys toe treden,
 Juffrou die stond aen de deur,
 En hy neygden daer paraet,
 Dat zijn hemdt hong op de straet,

Iuffrou ging de meyd beveelen:
Om te kookken Chocolaed.

Zy gingen samen in 't Salet,
Terwijl de meyd kookt Chocoladen,
Aeten zy daer wat Banquet:
En de Iuffrou taptten rad,
Uyt Papatjes beste vat,
Een Bottelje van de klaere,
Die zy dronken in haer gat.

Voord na deze wonder kuur,
Iuffrou stuurt de meys ras heenen,
Om een doosje Confituur,
Onderwijl wierd Iuffrou teer,
Eens gelief hoeft van mijn Heer,
Cupido verschoot zijn Pijlen,
Dat was beyde haer begeer.

Eer de dienstmeyd weder quam,
Hadden dese twee Iuffrouwen:
Saem geblust haer minne-vlam,
En zy hadden zoo gestoeyt,
Want zy waren nog vermoeyd;
Iuyst zoo had de meyd de sleutel,
Waer door dat zy zijn verknoeyt.

Iuffrou sag als dat de meyd,
't Spul had in de neus gekregen,
Die heeft stil tot haer geseyd:
Segt het aen mijn Ouders niet,
Van het geen gy hoord en ziet,
Want al dat 'er is bedreeven,
Is uyt reyne Min geschied.

De Ionker die nam zijn afscheyd,
Van zijn liefde zoet in 't minnen,
En hy heeft adieu geseyd:
Zy waren beyde heel vernoegt;
Venus Akker was geploegt,
Maer de vrugt daer van sal rijpen,
Binnen 't Iaer dat is gevoegt.

De Mannelyke Dienstmeyd, of de ontdekte Kleermaker, verhuurt voor Iuffrouws Naeyster,

Stem: Ontwaekt schoon Herderinne.

Noyt heeft men raerder kueren,
Gehoord ofte gezien:
Als nu gewis gebleken is,
dat men heeft zien geschien,
Tot Amsterdam verheven,
Op de Nieuwe Heere Gragt,
Ik dees klugt bedreven,
Die hier wert in 't ligt gebragt.

Daer is een Eeeu woonagtig,
die eenen dogter had:
Zy hiel twee meyden tot haer dienst,
Zeer rijk van goet en schat;
Annatje had een Vryer,
dat Mamatje niet en wist,
Zijn Ambagt was een Snijer,
Zy bedogten t'saem een list.

Mamatje was wantrouwig,
Al op haer dogter jent:
Annatje mogt noyt zijn alleen,
of zy was daer ontrent,
Zy mogt geen Ionkers leyen,
En wou aen niemant toe staen,
om haer dogter te vryen,
Of in 't minst te spreken aen.

Hoord wat Annatje dede,
Nam met 'er Vryer raed,
Als dat hy hem verkleden sou,
Al in een Vrouws gewaed,
Dat zy een meyd sou huuren,
Voor een Nayster aen haer goed:
Hoord wat vreemde kuuren,
dat de soete liefde doet.

Annatje en Mamatje,
die gingen heen met vlijt,
Na de Besteedster wilt verstaen:
Te kijken na een meyd:
Daer vonde zy die vrijster,
die voor Nayster dienen wou,
Annatje had te byster
Zin in dese Naeyster gou.

Zy akkoorden spoedig:
Annatje was verblijd,
De Nayster die quam in haer huis,
Ses weken voor de tijd;
Zy moest het goed bekijken,
En verstellen altermaal,
Naeyen, stijven, strijken;
Voor Annatje principael.

De Naeyster en Annatje,
die waren seer verheugt
Zy naeyde en verstellde daer,
Annatjes goed met vreugt,
Zy dagten aen geen treuren,
En voldeden soo haer min,
Kusten om te scheuren,
dat was na haer lust en zin.

Zy ploegden Venus Akker,
de Min schroomt geen gevaer:
Maer door dat soet geharresseer,
zoo raekt Annatje zwaer,
Toen waren zy vol sorgen!
Door de soete minnestrijd;
zy hielden nog verborgen
Tot ontrent drie maenden tijd.

Want door de soete handel,
So brak de bommel uyt,
Annatje wierd,
soo quiyks en quads,
en wist niet wat beduyt:
Met geeuwen ende gapen
en met qualijkheyd bezet,
Om dat zy had geslapen
By de Naeyster op het bed.

Mama begon te merken,
en sprak Annatje aen
Het is met u niet als te voor,
Seg wat gy hebt gedaen?
Want ik zie aen u wesen,
't Lijkt of u het water queld,
'k Sal u doen genesen,
Het mankeerd mijn aen geen geld.

Og moeder sprak Annatje!
Ik sal 't u seggen gaen,
De Naeyster die gy hebt gehuert,
die heeft het mijn gedaen:
Want ziet het is een Vryer,
Hy bied mijn gestaeg zijn trouw,
Sijn Ambagt is een Snyer
En begeert mijn tot zijn vrouw.

De Moeder stond verslagen,
En sprak jou stoute dier,
Dat wist gy van te voren wel,
Gaet roept de Naeyster hier,
de Snyer quan gezwinde,
Sprak Iuffrouw mijn excuseer,
Annatje ik beminde,
Sy beminde mijn toen weer.

Iuffrou moest konsenteeren,
Haer dogters trou paraet,
den Snyer wierd gekleed terstond,
Gelijk een Heer van staetL

Sy gingen samen trouwen,
Op Dingsdag ogtent in de Kerk,
Men sag de bruyloft houwen,

Wel van honderd menschen sterk.

De Moeders naem wilt weten,
 Is Iuffrouw vander Laen,
 dit Lied dat is alsoo geschied,
 Tot Amsterdam hoord aan;
 De uytkomst is gebleken,
 op voorleden Saterdag,
 Waer van dat men sal spreken,
 Soo lang als 't ons heugen mag.

Vryagie tussen de Herder Lisander en de Harderin Celedon,

Voys: Van de Vlaemse Meysjes.

Lisander.

Celedon schoon Ionkvrouw,
 Waer drijft gy uwe Schaepjes,
 Soo vroeg al door den dou:
 Ey dog een weynig stille houd,
 Want zoo vroeg in den morgen
 Is het nog te kout.

Celedon.

Wel Harder ik wil mijn spoen
 Om mijn gewolde Schaepjes,
 In 't grazig veld te voen:
 Het Vee dat is geheel verblijd,
 Nu het is van de stal;
 In dese Lente tijd.

Lisander.

Wel Celedon ik sal,
 Mijn vee van stal gaen drijven:
 Ook in het Groene dal,
 Mijn overschoonste Herderin,
 Laet ons te saem gaen treden;
 Soo te velden in.

Celedon.

Lisander ik ben bereyd,
 Om met u te spanseeren;
 In 't Ieugdig veld Tapijt,
 Ons vee dat hippelt en dat springt,
 Terwijl het pluym gevogelt,
 Soet van vreugde zingt.

Lisander.

Mijn Liefste Celedon,
 En Harders kind geboren,
 Laet ons by dese bron
 Rusten, en spreken van de Min;
 En liefde, uytverkoren,
 Schoonste Harderin.

Celedon.

O Harder u gevley,
 Van minne en lief koosen,
 Dat steekt vol venynery,
 Gelyk de steedse knapen al,
 Door schoone woorden brengen,
 Meenig maegt ten val.

Lisander.

Eer mijn getrouwe min,
 In veynse sal verkeeren:
 O schoonste Herderin,
 Eer sal de Sterre, Son en Maen;
 Ia Hemel ende Aerden,
 Door het vier vergaen.

Celedon.

Lisander wilt u min,
 Met Celedon nu boeten,
 Ik ben u Harderin,
 En gy mijn Harder soet van aert;
 Ik zal u min beloonen,
 Laet ons zijn gepaert.

Lisander.

Mijn schaepjes weest verheugt,
 En vrolijk met u Harder,
 Vermengelt u met vreugd,
 Onder 't Vee van mijn Harderin,
 Celedon en Lisander,
 Leven saem door min.

Celedon.

Mijn Harder ik sal seer net,
 U Ieugdig hoeft vercierren,
 Met Narcis en Phiolet,
 Mijn Schaepjes jeugd de vreugde uyt,
 Nou dat u Harderinne,
 Is een Harders Bruyd;

Herders Vryagie, tusschen Damon en Philida.

Voys: Het is nu ruym vyf Jaar geleden.

Philida.

Damon heeft zijn pligt vergeten,
Want hy schreef mijn laest een brief,
Waer in dat hy mijn liet weten,
Dat hy zou tot mijn gerief:
Met zijn Geytjes en zijn Vee,
Zou verwagten hier ter stee.

En Auroor is haest verdweene,
Phebus duykt schier in de vloed:
Wel wat mag dien Herder mienen,
Dat hy mijn die smaed aen doet:
Daer hy nogtans in zijn brief,
Noemden mijn zijn zoete Lief.

Zagt mijn dunkt ik hoor hem speelen:
Ia hy komt daer ginder aen,
Laet de weg mijn niet verveelen;
Om hem in 't gemoed te gaen,
En te weten het bescheyd,
Dat hy soo lang heeft gebeyd.

Damon.

Liefste Philida gepresen,
Ik ben verheugd dat ik u zien,
'k Heb geweest in duyzend vresen:
Dat u mogt onheyl geschien,
Door een Wolf die 't Vee verscheurd,
Gelijk als mijn is gebeurd.

Mijn honden waren nog gesloten,
En gekoppelt aen malkaer,
En mijn Geytjes op haer koten:
Of een wreede Wolf kwam daer,
Uyt het Elsen bosch seer gram,
En verscheurden een jong Lam/

‘k Was in angst en duysend schromen;
 ‘k Liet terstond mijn honden los,
 En ik heb een spa genomen,
 Liep hem agter na in ‘t Bosch:
 En mijn Schaepjes ongefaeld,
 Waren van malkaer gedwaeld.

Philida.

Wel dan ben ik hier in vresen!
 Ik wil keeren wederom,
 Als hier soo onveyl te wesen,
 In het digt bebladen lom:
 Met mijn wollig Vee in ‘t dal;
 Het is beter op de stal.

Damon.

Og mijn liefste Philidatje,
 Die mijn ziel verheugen doet:
 Laet ik met een minsaem praetje
 U versellen liefste soet,
 En gaen samen met gemak,
 Tot wy komen onder dak.

Philida.

Damon ik heb kwa gedagten,
 Dat gy mijn in schijn bemind:
 En by andere gaet veragten
 Die gy beter hebt bezind
 Daerom weet mijn lieve vriend,
 Wat een Maegd te wagten diend.

Damon.

Philida soud gy dan denken,
 Dat ik woord nog trouw en hield,
 En u Eertje seek te krenken;
 Als een snoode guyt of fielt,
 Eerder wert Iupijn een kind,
 Eer gy Damon trouwloos vind.

Philida.

Wel ik sal mijn dan vertrouwe,
 Op de woorden van Damon,
 En worden een herders Vrouwe,
 Damon is mijn levens Zon,
 Damon heeft mijn hert en zin:
 Gantsch verwonnen door de min.

Damon.

Nu sal ik mijn lust gaen voeten
 En kussen mijn Herderin:
 Die mijn lijden komt versoeten,
 En eens speelen van de min,
 Op mijn nieuwe Herders fluyt,
 Philida die is de Bruyd.

***Rouwklagt van de Herder Damon, over het afsterven van zyn
 Herderinne Philis.***

Stem: God groet u goede morgen, &c.

Wat is 'er meerder vreugden hier te vinden;
 Wanneer een Herder met zyn Herderin,
 Te saem vereent spanceeren door de linden
 En haer verlusten in opregte Min:
 Geen vreugd op aerden, Is meer van waerden,
 Als trouw en kuysche Min,
 Van twee vereent van zin.

Maer als de dood haer een van twee komt treffen
 En in den schoot der aerden word geleyd,
 Wie kan die groote droefheyd dan beseffen;
 Wanneer den Herder raekt zyn Philis kwijt:
 Hoord Damon zugten! Met ongenugten,
 Zyn Philis die hy mind,
 Is door de dood verslind.

Damon spreekt tot zyn Schaapen.

Mijn Schaapen treurt en weent met uwen Herder
 Draegt rouw om u roemwaerde Herderin!
 Die u in 't groen steeds hoeden gints en verder;
 Ia onvermoeyt met herte, ziel en zin,
 Met al haer kragten, By dag en nagten,
 Met zorg en liefde groot: Is nu eylaes dood.

Zy plagt u staeg te spijsen en te laven,
 Als immer Herderin ooyt heeft gedaen;

En onder u mijn Schaepen steeds te slaven,
 Op dat gy veylig in het groen zou gaen:
 Die u gekoestert Heeft, en gekloestert,
 Is door de dood vermant,
 Eylaes geleyd in 't sant.

Hoe kan de dood ooyt zwaerder rou doen kleden,
 Als dat hy door zijn Seysde levens tijd,
 Van uwen Herderin heeft afgesneden,
 Op 't besten van haer Ieugd en zoetigheid;
 ô Wreede slagen, Die ik moet dragen!
 Ik mis mijn Herderin,
 Die vast stond in mijn zin.

Terwijl u Herderin nog lag te kampen,
 In 't perk met de fel en bitt're dood,
 U Herder was belaeen met ramp op rampen,
 Zijn Ziel die wierd geslingert als een bloot,
 Zijn oogen leeken, Als waterbeeken,
 Van zilte traenen vloed,
 Uyt zijn benaeut gemoed.

't Scheen zijn gemoed hem niet gerust kon stellen,
 Swom nagt en dag in traenen vol van rouw;
 Hou op mijn Ziel en wilt u soo niet quellen:
 Schoon dat gy mist u Philis waerde vrouw!
 Wilt niet meer schreyen, Zy is uyt 't leyen,
 By God in eeuwigheid,
 Daer zy u komst verbeyd.

Wat zou het treuren my dan baten kunnen?
 Dat ik doen om een doode romp en stof:
 Laet ik haer dog den Hemel niet misgunnen,
 Daer zy zingt eeuwig tot des Heeren lof:
 Ik wil gaen minne, Een aer vriendinne,
 Die met mijn weyden zal,
 Mijn Schaepjes in het dal.

Een vermakelyke Klugt, tusschen een Heere Knecht en een Jonge Iuffrouw.

Voys: Waerom verlaat gy mijn, &c.

Een Iuffer fier en schoon,
 Die ging om te vermeyen,
 Alleenig in persoon,
 Na buyten toe ydoon:
 Om haer vermaek te vinden,
 Al in het leugdig hof,
 Onder de groene Linden,
 Daer waeyd geen bladeren of.
 Een heere Knecht sertejn,
 Die bood haer reverentie,
 ô Soete Iuffer reyn,
 Mogt ik u dienaer zijn?
 Haer mond beletten 't spreken,
 Haer wesen kreeg een bloos,
 Haer oogen gaven 't teken;
 Dat zy hem daer voor koos.
 Zy bennen voort gegaen,
 Tot in haer vaders Tuyntje:
 Buyten de Stad hoord aen,
 Digt by de malie-baen;
 Toen sprak hy sonder rasen:
 Iuffrou als 't wesen mag,
 Soo laet ik jou eens grasen;
 Toen schoot zy hem een lag.
 Hy nam de Iuffer ras,
 En ley haer zagjes neder,
 Al in het groene gras,
 Dat haer behagen was:
 Zy ginge zamen stoeyen,
 De Iuffrouw met de Knecht
 Men say de liefde groeyen,
 Onder dit soet gevegt.
 Hy toonde Iuffrouw daer,
 Twee soete Appel Roosen:
 Al met een Sparzie klaer,
 die schonk hy al aen haer,
 Iuffrouw was niet af-keurig,
 Terwijl de knecht 't haer bood,
 Maer zy was seer begeerig,
 En namse in haer schoot.
 Dat smaekten haer zo soet,
 dat zy de knecht ging loonen:
 Al voor dat soete goed,
 dat liefde groeyen doet;
 Zy liet hem sonder missen,
 Al in een vijver klaer,
 Na zijn genoeggen vissen,
 Gelijk een Hengelaer.

Toen sprak de Iuffer fris,
 Komt laten wy wat eeten,
 En maken klaer de vis,
 Die nu gevangen is:
 Zy schonk hem Baggus straelen,
 Uyt haer Papaetjes vat,
 Musschaten en Bokalen,
 Van 't beste dat zy had.

Als zy waren versaed,
 Toen wou de Iuffer treden,
 Al na haer huys verstaet,
 het was la mooytjes laet,
 En hy ging haer geleyen,
 tot digte by haer huys:
 Zy gaf hem voor het scheyen,
 Een diamente kruys.

***Van een ryke Borgers Dogter, die met weten van haar Ouders was
 verlooft aan een Onder-Stuurman op Oost-Indien; en terwijl hy op Zee
 was, wilde de Ouders haar laten Trouwen aan een Koopmans Soon tot
 Amsterdam, en hoe droevig het is vergaan.***

Voys: Van de Blaauwe Vlag.

Liefde uyt een reyn gemoed,
 Is het alderbeste goed,
 Dat de menschen kan behagen:
 Maer soo min gedwongen word,
 Baert het veeltijds droeve plagen,
 En doet Ziel en lijf te kort.

Gelijk als men heeft gezien,
 Binnen Amsterdam geschien,
 Van een Dogter fraey van leden,
 En haer Ouders wel gesteld;
 Wierd van een Ionkman gevreden,
 Waer op zy haer zinnen steld.

Deze Ionkman heus van mond,
 Bood haer Trouw uyt 's herten grond:
 Lief verhoord mijn droevig klagen;

Maer zy heeft tot hem gezeyd,
 Wilt het aen mijn Ouders vragen,
 Dan is vast de knoop geleyd.

Toen soo ging de Ionkman koen,
 By de Ouders met fatzoen,
 Vroeg of hy hem mogt verbinden
 Aen u Dogter reyn van eer,
 Dien ik als mijn Ziel beminde,
 En u Kind bemind mijn weer.

De Ouders met een goed verstand,
 Sagen liefde aen weerkant,
 Soo dat zy het konsenteerden,
 Te verbinden aen malkaer,
 Van den Ionkman zy begeerden,
 Om zijn reys te nemen waer.

Eer de Trouw geschieden mogt,
 Moest de Ionkman doen zijn togt:
 Voor onder-Stuerman door de baren,
 Door de Kamer Amsterdam,
 Naer Oostindien toe te varen,
 Van zijn Lief hy afscheyd nam.

Men heeft daer geschrey gehoord,
 toen de Ionkman voer na boort,
 En men sag haer oogen leeken
 Als Zee-golven ongerust,
 En haer mond kon naeuwlijks spreken
 toen zy wierd adieu gekust.

Maer het is niet lang gelee,
 Na de Ionkman was op Zee,
 Komt een Koopmans Zoon getreden,
 By dees Dogter bied haer min:
 En sprak Lief verhoord mijn beden,
 ‘k Heb op u gesteld mijn zin.

Maer dees Maget wilt verstaen,
 Wou hem niet ten antwoord slaen,
 ‘k Ben verlooft al aen een ander,

Om te wordne Man en Vrouw,
 En te trouwen met malkander,
 Daerom zoekt een aer luffrouw.

Hoord wat dese Minnaer doet,
 Sprak haer Ouders aen met spoed,
 Of hy mogt in huys verkeeren,
 En haer Dogter spreken aen,
 't Geen Ouders alsoo geeren:
 Aen hem hebben toegestaen.

Maer wat hy dees Dogter bied,
 Het kost haer bekooren niet,
 Hy bood haer veel schoon luweelen:
 Lief toond mijn dog weder min;
 Maer zy zey staekt al u streelen,
 'k Heb een ander in mijn zin.

Dese Minnaer met 'er daed,
 Heeft de Ouders aoo bepraet,
 Op dat hy mogt veel bequamer,
 By haer komen stil en sagt,
 Die hem lieten in de kamer,
 Daer haer Dogter slaept by nagt.

Toen de Dogter ging na bed,
 Wist niet van dit boos opset:
 Soo als zy haer lag tot rusten,
 Komt de Minnaer met een veert,
 En heeft tegen wil en lusten,
 Soo haer maegden-schoot onteert.

Smorgens als den dag verscheen,
 Was dees Maget vol geweent,
 Dat haer Eertje was verlooren,
 Door haer Ouders loosen raed;
 Ze heeft haer selven gaen versmooren,
 In een Put op heter daed.

De Minnaer hoorden dit katijf,
 Had berouw van zijn bedrijf,
 Is te Landen uyt gaen vlugten;

Riep wat droefheyd baert de Min!
Ik sal tot mijn eynde zugten
Gaen, daer ik geen menschen vin.
En de Ouders allebey,
Zitten nu in droef geschrey!
Wie weet hoe het af zal loopen,
't Is haer schulf zy staen verstomt,
Ligt dat zy de dood bekopen,
Eer haer regte sterf-uur komt.
Daerom Ouders allegaer,
Hebt gy Kinders sorgt voor haer;
Als zy zijn verlooft op Trouwen,
Gunt dat haer den Echt geniet,
Dat het u niet mag berouwen:
Neemt exempel aan dit Lied.

Nederlands Treur-Gesang: over het verongelukken van de Prins van Vriesland, Ian Willem Friso, met de Overste Hilkes, beyde verongelukt in het overvaren van het Strynsche Zas op den 14 Iuly, 1711.

Voys: ô Heer! hoe kunt gy het aanschouwen,

Wat droef geluyt komt ons te vooren,
Wat naer geschrey en ramp op ramp,
Dat ons komt klinken in de ooren,
Vervuld ons Land met naere damp:
Wilt voort u Thuyn met rou bekleeden,
Hollandsche Maegd,
Want gy hebt nu wel dubbelde reeden,
Als dat gy klaegt.

Den Prins van Vriesland held der helden,
 Dat Edele Nassousche bloed,
 Die voor ons Land zijn leven stelden,
 Leyd nu verdrongen in de vloed,
 Die staeg den Vyand dede schroomen,
 Door vuur en staet,
 Is nu verdrongen in de stroomen,
 O! droef verhael.

Den Prins in zijn Karos geseten,
 Met d'Overste Hilke also ras,
 Quam uyt het Leger wilt het weten,
 Gereden tot aen 't Stryense Zas;
 Aldaer zy moesten overvaren;
 Met Kant of Schou,
 Om na den Haeg zijn reys te klaren,
 Gezwind en gou.

Als de Karos en Paerden waren,
 Nu op de schouw en van de wal:
 Om over de Rivier te varen,
 So komt een dwarrel-wind voor al,
 Waer door dat de Karos om storten:
 In 't water neer,
 Dat zoo haer leven deed verkorten,
 Met groot hertseer.

Schoon dat men alle vlijt aenwenden,
 Om haer te redden uyt gevaer:
 Men wist niet waer den Prins belenden,
 Versonken in de vloed aldaer;
 O! dood had gy dit lot beschooren
 Aen desen held:
 Om zoo in 't water te versmooren,
 En niet in 't veld.

Agt dagen na dien tijd verheven,
 Heeft men zijn Hoogheyd opgevist,
 Door dien het lighaem kwam gedreven,
 Niet ver van daer het wierd vermist:

Een Schipper die daer quam gevaren,
 Van Bergen op Zoom:
 Die bragt het Lijk sonder bezwaren,
 Tot Dordregt vroom.

Alwaer het doode Lijk met vaerden,
 Gebalsemt wierd en toen gebragt
 Na Vriesland in de stad Leeuwaerden,
 Om te begraven met veel pragt;
 Ia een Graf-stee by zyjn Voorsaten,
 En vroom geslagt:
 De dood regeerd in alle Staten
 En hooge magt.

Dien held wiens daden dat so blonken;
 Tot lof van 't edele huys Nassouw:
 Die leyd nu in de vloed verdrongen,
 Hollanders, Vriesen draegt nu rouw:
 Draegt rouw vereende zeven Staten,
 Om deze Vorst,
 Daer gy u vast op kon verlaten,
 Leyd nu vermorst.

Het was een held die staeg deed beven,
 De vyanden van 't huys Nassouw,
 dat Villars sal getuygen geven;
 Als bleek by Bergen Henegouw:
 Daer hy deed wiken de vyanden,
 dien Iongen blom,
 die lijf en leven gaf te panden
 Voor 't Staetendom.

Eylaes hoe sal het Vriesland treuren!
 Over de dood van haren Prins:
 Van rouw soo schijnt het hert te scheuren;
 Bedekt haer aenschijn met een grins,
 Draegt rouw! leg af u pronk Cieraden:
 Om desen held,
 die 's jaerlijks met lauwer bladen,
 Kwam uyt het Veld.

Hy is nu door de dood verwonnen,
 Dien Schipio en Mavors Zoon;
 Die noyt en vreesde twee Bourbonnen,
 Een dooren voor de Fransche kroon,
 Een Iephta voor ons Nederlanden,
 Een Gidion:
 Een strijdbaer held die zijn vyanden,
 Staeg overwon.
 vertroost dog eens zijn Gemalinne,
 Die schoon en edele Princes,
 Die haer Gemael zo ging beminne:
 Die is voor haer een droeve bles,
 O Heer! verset haer druk en lijden,
 In dit geval;
 Wy moeten hier dog eenmael scheyden,
 Op 't ardsche dal.

Schoon dat de dood hem heeft doen sneven,
 Tot groote droefheyd onverwagt,
 Zijn daden zullen eeuwig leven:
 Tot roem van het Nassous geslagt:
 Zijn naem sal nooyt vergeten blijven,
 In 't algemeen:
 Men salse op zijn Graf doen schrijven,
 In Marmer-steen.

Graf-Schrift:

*Hier leyd het Puyk der Batavieren,
 Ian Willem Friso Cazimier,
 Die stadig door zijn Krijgs-banieren;
 Behaalden groene Lauwerier,
 Die Vrankrijks hoogmoed deede dalen,
 Leyd in dit Choor:
 Zijn Ziel by God, zijn daden pralen,
 De Wereld door.*

Nederlands Vreugde Bazuyn, uytgeblasen op de geboorte van den Ionge Prins van Vriesland, Ian Wilhelm Friso, op den eersten September 1711.

Voys: Hoord hoe aardig dat ik voer.

Toont u wel gemoed en bly,
En wilt nu niet langer treuren,
Set de droefheyd aen een zy,
Wilt het rouw gewaed verscheuren,
Weest nu vrolijk allezins,
Om dees Iong gebooren Prins.

Speeld nu op Schalmey en Bas,
En laet nu de moed niet zinken:
Maer wilt uyt een helder glas,
Eens op de gezondheid drinken,
Van den Iongen Prins faljant,
En Stadhouders van Vriesland.

Zo blaest nu de vreugde uyt,
En zingt nu met schelle keelen,
En Bazuynen zoet geluyt,
Laet Muzijk u ooren streelen:
Nu het edel huys Nassou
Is gered uyt druk en rou.

De Princes al van Vriesland,
Is nu in de kraem bevallen,
Van een Ionge Prins faljant,
Laet Musquet en Canon brallen,
Schiet vuurpijlen na de Lugt,
En staek al u droef gezugt.

Want den Opperheer van Al,
Komt ons droefheyd weer versagten,
Daer wy in ons Neerlands dal,
Scheen byna in te versmagten,
't Is den Heer die alles geeft,
Dat Oranje weer herleeft.

Neerland was geheel bedrukt,
Toen dees Ionge Prins zijn Vader,
Uyt het leven wierd gerukt,
Op het best zijns levens ader,
In het eelste van zijn tijd,
Raekten hy zijn leven quijt.

Seventien honderd elf laer,
't Was in Iuly dertien dagen,
Toen de Prins quam in gevaer,
Met zijn Koets is omgeslagen;
Daer hy viel in 't Streynze Zas,
En verdronk zoo in die plas.

Maer zijn Gemalin minjoot,
Was bevrugt met groot bezwaren,
dog ses weken na de dood,
Van haer Man zoo moest zy baren,
God den Heer die gaf geduld,
En haer tijd die wierd vervuld.

Den eersten September schoon,
Verlosten zy na behooren,
Van een brave Kionge zoon,
God wil haer Gebed verhooren,
En de Ionge Prins met vreugd,
Laten groeijen op in deugd.

Op dat de Oranje Boom,
Weer op nieuw in hem mag leven,
En zijn Vaders daden vroom,
Staeg in zijn gemoed ziet zweven,
Moeders deugd en Vaders aerd,
Zaem mag zijn in hem gepaerd.

En dat hy navolgen mag,
De voetstap van zijn Voorzaten:
die haer in zoo meenig slag,
Toonden als brave Soldaten,
Dapper, moedig, onversaegt,
daer de wereld nog van waegt.

Laet ô Heer! dees Ionge Vorst,
In u vrees en woord opgroeijen:
Op dat in zijn Edel Borst,
de Oranje stam mag bloeijen,
En dat het Nassous geslagt,
door hem blijft in ons gedagt.

Het Katten Gekrol, tusschen de Sardammer Katten en Katers.

Op de Voys: Ontwaakt schoon Herderinne.

Savonds laet in donker,
dan zijn de Kattjes graeu.
Met veel gelol en naer ghekrol,
Mai mai, meau meau,
Langs straet met groot geschater,
Als de Katten in de maert,
Ieder zoekt een Kater,
Om te speelen met de staert.

Al de Sardammer Katten,
Zitten by dag in huys:
Maer als de Zon daeld in de bron,
dan gaen ze met gedruys:
Haer terstond op maken,
om een zoete kater-staert,
of een muys te kraken.
Dat het hayr stuyft van de baerd.

't Zijn Katten met twee beenen,
die snagts uyt krollen gaen:
Zy zijn in schijn by daeg so fijn,
Als Zusjes van 't vermaen;
Sondaegs na de kerke,
En by avond aen de hol,
Niemand zou het merken
Ia soo sedig als Ian knol.

Als de sterren schijnen,
dan gaen de Kattjes heen,
Eens na den Dam of Moolenbuurt:
Al met de Katers treen,
Die haer dan eens streelen,
Vangen meenig rot en muys,
Sonder te krakeelen;
Dan loopt yder na zijn huys.

Daer zijn twee ouwe Katten,
die lang hebben gemuyst,
En met haer eygen Katerstaert,
Niet eens waren verkuyst:
Maer zy ginge krollen,
met twee Friesse Katers jent,
dese geyle snollen,
Vangen muysen excelent.

Dese twee oude Katten,
Waren eens op de jagt:
Al met twee vreemde Katers hoord:
Maer toen kwam onverwagt;
Haer eyge Katers sprongen,
Sagen dat haer Kattjes al,
Vreemde Rotten vonge,
Ider in haer muysen-val.

De Katers sagmen lopen,
Lieten de Kattjes daer
In groot gesugt daer kwam gerugt,
En raekten openbaer:
Toen waren zy beladen,
En ellendig in 't verdriet,
Kattjes laet u raden,
Krolt met vreemde Katers niet.

Een Vermakelyk Lied, tot Roem van een fortuynige Vogelaar, die een Meysje een Vogeltje help vangen.

Stem: Wie ontwaakt den Adelaar.

Hoord hoe aerdig dat ik voer,
Als ik ging uyt Vogel schieten,
Met mijn Bandelier en Roer;
En laet het u niet verdrieten,
Kruyt en Kogels in mijn Tas,
Vuur of ik een Wildschut was.

Als ik kwam buyten de Stad,
Langs het Riedtje dat zoo ruysden,
Als het windtje daer om vat,
En de Watergolven bruysden:
Zag ik ginder komen veer,
't Was een Maget long en teer.

Deze Maget sprak my aen:
En gaet hy uyt Vogel vangen?
Komt wilt dan met my gaen,
En daer na is mijn verlangen,
In het Bosje aan de sloot:
Daer nooyt Vogelaer in schoot.

Ik ging met dees Maget fier,
Door het Bosje en Waranden,
En tot aen een klaer Rivier:
Daer ik zag langes de stranden,
Sat een vinkje op die streek,
Om te drinken uyt die Beek.

Ik haelden mijn Loodstok uyt,
Maekten mijn Geweer straks vaerdig,
Wel verzien van Lood en Kruyd;
Het was om te schieten aerdig:
Ik deed wat sijn kruyt op de Pan,
En ley op het vinkje an.

Ik gaf vuur met mijn Snaphaen,
En ik schoot het in zijn veeren,
Dat het vliegen was gedaen:
Maer het hippeld op en neere;
En het had nog geen verdriet,
Maer het kroop dicht in het Riet.

Deze Maget is gezwind,
Naer het vinkje toe gelopen:
En zy was de Hazewind,
Ia schier nat van zweet bedropen:
Sprak hy is nog onverzaegd,
Daer diend nog een schoot gewaagd.

Terstond gaf ik nog eens vier,
 Dat kosten de Vink zijn leven;
 't Was voor dese Maegd pleyzier,
 Zy ging soeken daer beneven,
 En zy kreeg hem alzoo ras:
 Tussen 't Riet al in een plas.

En zy zey wel Vogelaer,
 En nu heb ik mijn verlangen,
 En ik ben verheugd voorwaer,
 Nu het Vinkje is gevangen,
 Ik seg adieu daer is tot loon,
 Ses Gouwe Ducaten schoon.

Oorlof Vogelaertjes ziet,
 Die somtijds eens gaen uyt vinken,
 Houd u by het lange Riet;
 Op dat ook u Beurs mag klinken,
 En dat gy meugt krijgen roem,
 Van een fiere Maegde-bloem.

***Een vermakelyke Vryagie, tussen een Ionkman en een Jonge Dogter,
 die haar Trouw bevestigen in de Klaverwey.***

Voys: De Blaauwe Vlag die waayt.

Ionkman.

Als ik lag te Nagt op 't Bed,
 Wierd ik in mijn rust belet,
 Want ik mijn gestaeg inbeelden,
 Dat ik was by een Godin;
 Die mijn kusten ende streelden:
 En wy koelden onse Min.

Maer zoo dra Auroor verscheen,
 Al mijn soet vermaek verdween;
 Ach! hoe vind ik mijn bedrogen:
 Ik versmagt door 't Minne-vier,

Ik riep o Goden hebt meedogen,
Nu ik mis mijn Troeteldier.

Maer mijn dogt de Minnegod,
Dreef met mijn de schemp en spot:
En ik ben voort opgeresen,
En na buyten toe getreen;
Daer sag ik een Engels Wesen
Soetjes treden voor mijn heen.

Ik volgde haer stille gank,
En ik hoorden dat sy sank,
Met een zoo heldere taelen,
Maekte zy een zoet geluyd;
Spijt de fiere Nagtegale:
'k Wenste dat zy was mijn Bruyd.

Haer geziget scheen mijn van ver,
Schoonder als de Morgenster;
Haer oogjes die soo blonken,
Waren zwart gelijk een git,
Branden door de minne vonken,
En haer handtjes Lely wit.

Als ik zag haer rooder mond,
Soo wierd mijn Ionkhert doorwond,
En ik zey schoon kind gepresen,
Met een aengenaem gevley:
Ach mogt ik u dienaer wesen?
En mijn voegen aen u zy.

Dogter.

Ionkman ik ben gekomen hier,
Om te nemen mijn pleyzier,
Daerom wilt my niet moveeren,
Want ik ben hier maer alleyn:
Maer is het in deugd en eeren,
Soo wilt mijn gezelschap zijn.

Ionkman.

Uytverkooren mijn Godin,
Ik zweer u uyt zuyver min,

Tot der dood met u de Leven,
 Samen door den Echte-band,
 De Hemel sal getuygen geven,
 Daer 's mijn Trouw tot onderpand.

Dogter.

Wel aen dan Frisse Gezel,
 Laet ons nemen geen uytstel,
 'k Sal daer op u Trouw ontfangen,
 Met een kusje aen mijn Koon,
 En daer na is mijn verlangen,
 Want gy zijt voor mijn Persoon.

Ionkman.

Het schijnd of de minne Goo'n,
 Daelden uyt Vrouw Venus Throon,
 In het Gros wy gingen rusten,
 En met dese schoon Ionkvrouw,
 Onze minne-brand wy blusten,
 En bevestigde onse Trouw.

Laet ons vlegten nu een Kroon,
 Om te danken al de Goo'n,
 Met Gras en frisse Bloemen,
 Maegdepalmen en liefde-kruyd,
 Nu dat ik met lof mag roemen,
 Dat ik heb een schoone Bruyd.

***Klugt van een Heer die een Meysje zocht te onteeren voor een Goude
 Ketting van honderd dertig gulden.***

Voys: Van Iantje.

Een aerdig Meysje,
 So poesel blank van vleysje
 Seer nettjes van Persoon,
 En gelijk een beeld zoo schoon,
 Een Linnenaeyster na de zwier,
 Haer oogjes lonkten als een vier,
 Hier ter stee,
 Is zy woonagtig,
 Wilt aenhooren wat zy dee.
 Zeer fraey van leeden,
 Van Neusje net besneden,
 En daer toe blond van haer,
 En niet boven twintig Iaer,

Zy was verlooft aen een minnaer,
 Om haest te Trouwen met malkaer,
 Dit schoon kind,
 Ging uyt naeijen;
 Daer zy daegs haer kost mee wind.

Een Heer wilt letten,
 die ging zijn zinnen zetten,
 Als hy deess Maget zag,
 't Scheen voor hem eenflonkerbag;
 Hy dagt Hoe zal ik dit bestaen,
 Om haer eens te spreken aen,
 door de poen
 Sal ik soeken,
 Om mijn lusten te voldoen.

Dien geylen Iager,
 Zijn lusten wierden grager,
 Wanneer die maget klaer,
 In zijn huys uyt naeijen waer:
 Hy sprakse op een avond aen,
 So als zy na haer huys sou gaen:
 Dogter hoord,
 staet een weynig,
 'k Moet u spreken maer een woord.

Komt in mijn kamer,
 daer is het veel bekwamer,
 Te spreken als op straet,
 't Meysje haer geseggen laet;
 Hy sprak tot haer wel schoon Godin,
 Ik ben ontsteken door de min:
 Ey laet ik,
 U eens streelen,
 Voor een Goude Ketting dik.

Voor eene keeren,
 Soo zal ik u vereeren,
 Een Ketting van waerdy,
 Honderd dertig Gulden vry,
 Zy sprak verexcuseer mijn Heer:
 Houd vry u geld en ik mijn Eer;
 Wel bedogt,
 Stild u zinnen,
 Want het vleys is al verkogt.

Hy ondertussen:
 Sprak laet ik u eens kussen,
 daer is de ketting groot,
 Agter in de hals een boot,
 Kom morgen op mijn hofstee,
 Het meysje nam de ketting mee:
 Sprak mijn Heer:
 Ik sal komen,
 En voldoen dan u begeer.

Maer al haer reden,
 Waren gehoord beneden,
 Onder het huys zeer ras,
 Een Wijnverkopers kelder was;
 De Wijnverkopers knegt verstaet,
 die had verstaen al haere praet:

Op die tijd,
In de Kelder,
't Was de Vryer van de meyd.

Hy dagt die heeren,
dat onheyl sal ik weeren,
hy pasten op kwanzuys,
Tot zijn Lief kwam uyt den huys,

Hy vroeg hebt gy de ketting nou,
 die gy nog verdienen zou;
 Toen de meyd,
 hem hoord spreken,
 Heeft zy 't al tot hem gezeyd.
 Toen schold de Vryer,
 den Heer voor een verleyer,
 En sprak jou ouden guyt,
 'k Sal u bruyen op jou huyd:
 Soekt gy mijn Bruyd haer Maegdeblom,
 Te steelen door u geld en som?
 Oud en krom,
 Gy zult krijgen,
 Uwen Ketting nooyt weerom.
 Hy zag voor oogen,
 Als dat hy was bedrogen,
 Zijn ketting was hy quijt,
 Sonder zoenen van de meyd:
 Gy dogters dese klugt onthoud,
 Bewaerd u Eer en neemt het Goud,
 dan hebt gy,
 Eer van spreken,
 En gy blijft van schanden vry.

Vryagie, tussen een Lakey en een Jonge Iuffer.

Voys: Vrienden sou men niet vrolyk wesen.

Een Iuffer Iong door Min ontsteken,
 Tot haer Lakey was zy gezind,
 't Betaemd' haer niet daer van te spreken,
 Hoe zeer dat zy hem ook bemind;
 Uyt haer soet wesen is 't geble he he he ken,
 Dat Casparus was haren Vrind.
 Iuffer Sophy ging uyt spanceeren,
 Setten Casparus aen haer zy;
 Haer oogjes Lonkten alsoo seere,
 Zy sprak gy zijt nu mijn Lakey,
 Wou gy niet liever zijn een Hee he he he he ren,
 Die hem mogt voegen aen mijn zy.

Me-Iuffer dat 's te groote Eeren,
 Mijn dat in 't minst niet beuren mag,
 Gy word bemind van groote Heeren,
 Die stadig doen al haer beklag,
 U Vader sou 't niet Consentee he he he ren,
 Als hy maer hoorden dit gewag.

Ik sal u kostelijk gaen kleden,
 En maken u een Heer soo groot,
 Als gy mijn zweerd met zuyver Eeden,
 Dat gy zult Trouw zijn tot 'er dood;
 Dan sal ik nog aen u beste he he he den,
 Uyt reyne Min mijn teere Schoot.

Casparus wou geen Ioseph lijken,
 Hy kust de Iuffer voor haer Mond,
 En liet zijn liefde aen haer blijken,
 Tot dat zy beyden zijn doorwond,
 Cupido ging het vonnis strij he he he ken,
 Venus te Offeren daer terstond.

Hy deed aen Venus Offerhanden,
 Tot vreugde van Iuffrouw Sophey,
 Uyt Liefde trouw tot geender schanden,
 Het geschieden onder haer bey:
 Dat soete kind van liefde bra ha ha ha ha nde;
 Wierd genesen door haer Lakey.

Zy heeft haer Vader gaen verkonden,
 Om te trouwen als 't hem behaegd,
 Aen u Lakey ben ik verbonden;
 Eylaes ik ben geen Vrouw nog Maegd,
 Casparus heeft mijn Eer gescho ho ho ho ho nden,
 Hoewel ik heb 't hem eerst gevraegd.

De Vader liet haer gaen te Trouwen,
 Zy waren vrolijk ende bly!
 Ionkmans als u oom een Iuffrouw,
 Versoekt tot min zoo doet het vry,
 Want als gy haer krijgt tot u Vro ho ho ho ho uwen
 Zijt gy een Heer voor een Lakey.

Den vrolyken Minnaar, verandert in een Baggus vriend.

Stem: Vrienden zou men niet vrolyk wesen.

Ik had 'er een Liefje uytverkooren,
 Zy stond vast in mijn hert geprent:
 Maer ag! eylaes nu moet ik hooren,
 Zy verkeert met een ander vent,
 Ik zal nog in droefheyd versmoo ho ho ho ho ren!
 Want mijn Rosette mijn niet kent.

Zy is het puyk van alle Vrouwen,
 Lonkende oogjes bruyn als git,
 Haer rooder mond om te aenschouwen,
 Haer Tandtjes als een Lely wit,
 Haer blosende wangen met kuyltjes vo ho ho ho uwe
 Haer kevelde kin die heeft een split.

Haer Neus, die is seer net besneden,
 Haer blanke hals gelijk een zwaen,
 Sneeu witte handen volmaekte leden:
 Schoonder als Venus of Diaen,
 Mijn ziels voogdes gaet van my tree he he he heden,
 Met regt zoo mag ik treuren gaen.

Maer wat kan mijn het treuren baten,
 Zy wil niet hooren mijn geschrey,
 Ik zal de liefste varen laten,

En scheijen uyt de Vrijery,
 Vrouw Venus met haer ondersa ha ha ha ha ten,
 Wil ik gaen setten aen een zy.

Wat helpt mijn lopen en het draven,
 Dat ik zoo dikwils heb gedaen,
 De minnaers zijn maer Venus slaven,
 Steeds met zorg en pijn belaeen,
 Ik wil mijn keel met vreugde la ha ha ha ha ven,
 Van de edele Bagghus traen.

Want zou ik door de min versmagten,
 En zijn tot Venus slaef, o neen;
 Bagghus wil ik veel waerder agten,
 Die schenkt zijn Necter yder een;
 Drinken de Wijn by dag en na ha ha ha ha gten,
 Leven in vreugd sonder geween.

Sa lustig laet ons vreugd hanteeren,
 Eer dat het Bagghus nat verschaeld,
 Een glas vijf zes kan ons niet deeren,
 Laeten wy drinken ongefaelt,
 Eerst voor ons geld dan voor de klee he he he he ren,
 Als wy dood zijn is 't al betaeld.

Gy Minnaers als gy gaet uyt vreijen,
 U zinnen op geen schoonheyd slaet;
 Een schoone Vrouw heeft veel te lijen,
 Daerom soekt Eer en middelmaet,
 Als gy uyt liefde met u be he he he he yen,
 Wilt leven in den Egter staet.

Het droevig Schouwspel, ontstaan door het ongeregelt Minnen.

Voys: Og myn alderliefste hert.

In de Min is veel geneugt,
 En een zoet vermaek te vinden;
 Als men zig door trouw laet binden,
 In den Echt met groote vreugd:
 Maer men vind ook veel droefheden,
 Door onkuyse liefde ziet,
 Gelijk ik zal gaen ontleden,
 Van een zaek nu korts geschied.

Buyten Meurs de schoone stad,
 Was een Boere Weeu woonagtig,
 Op een boere plaets eendragtig,
 die een schoone dogter had:
 Die te samen moesten sloven, dorssen,
 Mannen vroeg en laet,
 Planten in de Thuyn en Hoven:
 En al wat boere werk aengaet.

Maer den Heer wilt dit verstaen,
 Die dees Plaets en Hof toe hoorden:
 Woonden ook met goed akkoorden,
 op zijn huys daer nevens aen:
 En dees Heer die had een Zoone,
 die door liefde was gezind,
 Op dees Boere dogter schoone,
 Dien hy had zo seer bemind.

Hy sprak met een heusche mond,
 Lief gy zijt zoo kuys en schoone,
 Als 'er hier ontrent geen woone,
 op geen zeven mijl in 't rond,
 die men by u mag gelijken,
 Toont aen mijn u wedermin:
 Want mijn Vader is zso rijke,
 Gy zult zijn als een Gravin.

Ionker sprak die schoone dant,
 Ik en heb geen goed nog haven,
 En moet dga en nagten slaven,
 En gaen werken op het land;
 Hy sprak Lief daer zijn dukaten,
 Steld u maer in mijn gerust;
 Wilt voortaan het werken laten,
 Weest daer op van mijn gekust.

Door het Goud en soet gevley,
 Toonden haer de maegd genegen,
 en zy liet haer straks bewegen,
 Om te rusten aen zijn zy;
 Zy omhelsden daer malkander,
 Door de zoete minne kragt,
 Waer door dat den een en d'ander,
 Zijn in groot verdriet gebracht.

Deze maget raekte zwaer,
 Daerom lieten zy niet blijven,
 Met haer zoet vermaek te drijven,
 Dat het niemand wierd gewaer:
 Maer als nu den tijd quam naken,
 Om te baren met getier,
 Gingen zy haer vaerdig maken,
 Om te nemen een pleyzier.

In het Bosch twee mijl van daer,
 Quam den arrebeyd haer prangen,
 En zy heeft een Soon ontfangen,
 Met veel pijn en groot misbaer,
 Den Ionker sprak laet ons het Kinde,
 Sonder dat het maekt getier,
 Nu van stonden aen verslinder,
 En in 't Bosch begraven hier.

Deeze raed die dagt haer goed,
 Hy smheet dood het Kind ter aerden,
 En zy groef een kuyl met vaerden,
 Stak daer in het kind met spoed,
 Toen gingen zy heenen vlieden,
 Als de kuyl was toe gedaen:
 Maer een herder haer verspieden,
 Ging haer zoetjes agter aen.

Tot zy kwamen zonder erg,
 Aen het end van 't Bosch wilt weten,
 Om te drinken en te eeten,
 Want daer staet een Herreberg,
 Daer zy in gaen met verblijden,
 En terwijl den herder sneld,
 Na 't Geregt toe zonder beyden,
 Daer hy dese moord verteld.

Schout en dienaers quamen rad,
 Aan dit waerds huys met verstrangen,
 Namen daer die twee gevangen,
 Bragten haer na Meurs de stad,
 Daer zy buyten pijn en banden,
 Allebey bekende voort,
 Haer gepleegde zond' en schanden,
 En bedreven kinder moord.

Waer op dat de Magistraet,
 Straks het vonnis gingen vellen,
 Om haer ligchaam weer te kwellen,
 Door dees snoo vervloekte daed,
 Dat den Ionker eerst moest smaken,
 Hakken af zijn Regterhand,
 En zijn Ligchaem te Rabraken,
 En voort op een Rad geplant.

En de Dogter moest egael,
 Mee door strenge Beul zijn handen,
 Voor haer moordery en schanden,
 Daer geworgt aen een Pael,
 En haer Ligchaem wierd daer neven,
 Aen zijn zy op 't Rad geleyd,
 Om dat zy te zaem bedreven,
 Hadden dit vervloekte feyt.

Daerom Ionkheyd neemt dog agt,
 Wilt malkander niet verlijen,
 Want het baerd u namaels schrijen;
 Als gy zijt ten val gebragt,
 En het quaed dan moet beklagen,
 Op het droevig treur schavot,
 Wilt malkander liefde dragen,
 Maer schend noyt het beeld van God.

Studente Compritie.***Voys: Van de Muzeval.***

Hoord Liefhebbers van pleyzier,
 Ik sal 't u gaen verhalen, halen, halen,
 Hoord Liefhebbers van pleyzier,
 Ik zal u zingen na de zwier;
 Van vier Studenten, 't Zijn raere Venten,
 Hoe dat zy kreegen een broek vol krenten,
 En hebben genood om de leus,
 Te komen op een kompritie, pritie, pritie:
 En hebben genood om de leus,
 Veel Iuffrouwen en Monzieurs.
 Als zy nu waren by malkaer,
 Al om de Kermis te vieren: vieren: vieren:
 Als zy nu waren by malkaer,
 Op de Kamer allegaer;
 Men dekt de spijs, op veele wijze,
 Gezoden, gebraden, snippen en patrijsen:
 Bier en Wijn in overvloed,
 Wierd aldaer gedronken: drinken: dronken:
 Bier en Wijn in overvloed,
 Wierd daer gedronken het ging voor goed.
 Soo kregen zy het mael in 't lijf,
 't Ging zonder te krakeelen: keelen: keelen:
 Soo kregen zy het mael in het lijf,
 Het was een vrolijk tijdverdrijf,
 En ondertussen, Kweelen en brussen,
 't ging zijn Matres eens kussen,
 Zy waren yder wel te vree,
 En hebben lustig gezongen en gesprongen,
 Zy waren yder wel te vree,
 Terwijl 't banket gemaekt wierd aldaer gedronken.

't Was banket van veel firtuyt,
 Van sijne suyker gebakken, bakken, bakken?
 't Was banket van veel firtuyt,
 Gebakken van zuyker en schijt-kruyt;
 Toen het was klaere, wierd het voorwaere
 Gebragt op tafel voor allegaere,
 Dat de monzieurs haer Iuffrouws doe,
 Soude bedienen, dienen, dienen, dienen:
 Dat de Monzieurs haer Iuffrouws doe,
 Souden eeten banketje toe.

Toen bennen zy weer met een zet,
 Tezamen aengevallen, vallen, vallen:
 Toen bennen zy weer met een zet,
 Aengevallen op het Banket,
 De Iuffers en Heeren, mogten het geeren,
 Zy wisten niet het haer zou deeren;
 Het Banket zoo lekker smaekt,
 Daer zy haer lijf mee vulden, vulden, vulden:
 Het Banket zoo lekker smaekt,
 Tot dat de Schotels zijn leeg geraekt.

De Kamer deur was toe gedaen,
 Dat niemant kon daer buyten, buyten, buyten:
 De Kamer deur was toe gedaen,
 Dat niemand kon daer buyten gaen;
 Door het krioelen, begon men te voelen,
 Dat het banket in 't lijf ging woelen;
 Zy riepen yder daer om strijd,
 De drek sal mijn ontlopen, lopen, lopen:
 Zy riepen yder daer om strijd,
 Doe open of mijn gat ontsplijt.

Eenige scheeten in haer broek,
 En sommige zaten, zaten, zaten, zaten:
 Eenige scheeten in haer broek,
 En zommige zaten in een hoek;
 Zy scheten en spogen, malkander in de ogen,
 De stront is over 't heele huys gevlogen,

Schottels, Potten, Panne, Kanne, Glas,
 Die wierden vol gescheeten, scheten, scheten:
 Schottels, Potten, Panne, Kanne, Glas,
 Wierd vol gescheeten al wat 'er was.

De Pruyken en Krullen dit gelooft,
 Sat vol van de schijt-poeper, poeper, poeper:
 De Pruyken en Krullen dit gelooft,
 Sat vol schijt-poeper om het hoofd;
 Haer lubben en kanten, was aen de ranten,
 Verguld van stront in plaets van Padanten;
 Zy lagen onder stoel en bank,
 Als men de deur deed open, ging men lopen,
 Zy lagen onder stoel en bank,
 En scheyden toen met groote stank.

Den veranderde Minnaar.

Voys: Myn Lief is niet als ik gezind.

Hoe lang zult gy o ziels vriendin!
 Hoe lang zult gy in koelheyd leven;
 In weerwil van mijn Trouwe min,
 Gaet gy de Liefde wederstreeven:
 Hoe ik u meer mijn min aanbied,
 Hoe dat gy veerder van my vlied.

Dat gy zoud minloos kunnen zijn,
 Hoe kan 't de min-Godin gedoogen,
 U wesen is mijn Zonne-schijn,
 De min blinkt nogtans uyt uw' oogen:
 Waerom zijt gy voor mijn dan schuw?
 Daer ik geen ander min als uw.

Kan ik u dan o Liefste mijn,
 Tot wederliefde niet bekooren,

Soo wensch ik dat de God Iupijn,
 Mijn in de wieg had doen versmooren,
 Of dat ik schoone door u mond,
 En oogen nimmer was gewond.

Ik ben door liefde afgemat,
 Komt Baggus doet mijn druk verstuyven,
 En schenkt mijn uyt u voeder vat,
 Gevuld met edel vogt der Druyven,
 Gegroeyt aen Moesel ofte Rijn,
 Ik wil geen minne-slaef meer zijn.

Ik was gestaeg met sorg belast,
 De min beletten mijn het slapen,
 Wat heb ik meenigmael gevast,
 En aen de meyd mijn gaen vergapen:
 Ik lag met Venus en haer Zoon,
 Want Bagghus nat dat spant de kroon.

Ik leef geruster als een Graef,
 De Wijn verzet de smert en kwaelen,
 Voor desen was ik maer een slaef,
 Die staeg in eensaemheyd ging dwalen;
 Weg, weg, al die na minnen haect,
 Eert Bagghus die ons vrolijk maect.

Zo schenkt de glasen eens in 't rond;
 Wie zou het leven dan verdrieten?
 Een glas vijf zes dat is gezond,
 Soo kan men 't lijf vol vreugde gieten;
 De Wijn doet oud en jonge deugd:
 Verjaegd de pijn en voed de vreugd.

Daer Bagghus heeft de overhand,
 Leyd Venus in een hoek verschoven:
 Schoon Heymens toorts of fakkel brand;
 De Wijn die gaet de Min te boven,
 Want aen de Wijn daer ik 't mee hou,
 Is weer vermaek als aen de Vrouw.

Den standvastigen Minnaar.***Voys: Het best op aard is een gerust gemoed.***

Het Bagghus nat en kan geen minne voen,
 Nog 's werelds schat en goud die 't daerom doen
 Ik laet het Goud en Wijn voor die 't beminnen,
 Ik heb gesteld mijn hert en ziel en zinnen,
 Op Clorimeen: Op Clorimeen,
 Die ik zoo zeer bemin,
 Want anders geen: Want anders geen,
 Als zy staet in mijn zin.

Een Bagghus gast leeft staeg in overdaed:
 In dronkenschap en brasserijen kwaed,
 De zoete min kan meerder vreugde geven,
 Een dronkaert weet geen regel van zijn leven;
 Gelijk een vraet: Gelijk een vraet:
 Soo word hy afgemaeld,
 Daer 't liefde zaet: daer 't liefde zaet.
 Van God is meer gedaeld.

Hoe kan een dronkaert roemen van zijn staet,
 Daer dronkenschap een wortel is van 't kwaed,
 Daer moord en doodslag komen uyt te spruyten,
 En gaet hem zoo in alle kwaed te buyten,

En niet en spaerd: En niet en spaerd;
 Maer alles doet vergaen,
 Daer Hemel, Aerd: Daer Hemel, Aerd,
 Door Liefde blijft bestaen.

Daer is geen beter leven hier op aerd,
 Als na zijn zin door reyne min gepaerd,
 Geen ding ter wereld kan mijn meer behagen;
 Dies heb ik dan mijn liefde op gaen dragen,
 Aen Clorimeen: Aen Clorimeen,
 Soo dat ons liefde groot,
 Scheyd noyt van een: Scheyd noyt van een,
 Als door de bleeke dood.

Zy is de geen die in mijn zinnen staet,
 Haer zoet gezigt en vriendelijk gelaet,
 Haer boesem blank en haer twee rooder kaken:
 Dat kan mijn hert op 't aldermeest vermaken,
 Haer Tanden wit: Haer Tanden wit,
 En lipjes als korael;
 Mijn ziel bezit: Mijn ziel bezit,
 En kus haer meenigmael.

Als ik omhels mijn soete Clorimeen,
 Sy streeld mijn weer en is altijd te vreen,
 En weyert nooyt haer rooze mond te kussen;
 Maer lagt mijn toe, en zo word ondertussen,
 Ons min gevoed: Ons min gevoed,
 Door 't Echte Trouw verbond,
 Geen vreugd soo zoet: Geen vreugd soo zoet,
 Men ooyt ter wereld vond.

Dies blijf ik in de liefde vast ge-ent,
 Soo lang mijn oogen staen in 't hoofd geprent,
 En zoek door min de wereld te vermeerren,
 En wil by Bagghus gasten niet verkeeren,
 Den dronk die doet: Den dronk die doet,
 Dat lijf en ziel ontroerd;
 De Liefde zoet: De Liefde zoet,
 Ons Ziel ten Hemel voerd.

Bedrogen Trouw,***Voys: Roemwaarde myn uytverkoren.******Ionkman.***

Ag! Mieke gy doet mijn doolen,
 Ik word als dol van zin;
 Mijn hertje dat braed op koolen,
 En smelt schier door de min:
 Mijn bloed, Schoon kind, door de gloed,
 Ag! ag! en dat moet, Verteeren met spoed.
 Soo ik geen troost genieten,
 Van u mijn Engelin:
 Soo zal ik mijn bloed vergieten,
 Tot offerhand van de min:
 Uw Schoot, Marie is mijn dood,
 Ag! ik leef in nood! So gy me verstoot.

Dogter.

Wie komt mijn zjn nood hier klagen?
 Ionkman vertrekt van hier;
 Want ik en heb geen behagen,
 In al jou vals getier:
 Ik lag, met al u beklag,
 En ik u noyt zag, daerom komt by den dag.

Ionkman.

Auroor is al aen 't dagen,
 Schoon kind doet op u deur,
 En laet mijn niet langer staen klagen,
 Ik bender u Serviteur:
 Van kou, Soo word ik schier flouw,
 Ag! ag! jonge vrou, daer 's een Ring op trouw.

Dogter.

Ionkman 'k sal u Trouw ontfangen,
 En toonen u weder min:
 Nu hebt gy na u verlangen,
 Gekregen u lust en zin,
 Voorwaer, Ionkman het is klaer,
 Komt laet ons te gaer, Nu worden een paer.

Ionkman.

Laten wy ons lust nu koelen,
 Marieke met bly genugt,

Dogter.

Neen Iantje dat soet krioelen,
 Dat baerter soo meenigen zugt!
 Wagt nou, tot ons bind de Trouw,
 Ian, Ian, ik en sou, niet eer wagen met jou.

Ionkman.

Nu zijn wy te zamen verbonden,
 Tot Egte getrouwde luy:
 Maer had ik u eer geschonden,
 Soo had ik van u den bruy;
 Want ziet, die ik had verspied,
 Al tot haer verdriet, terstond weer verliet.

Dogter.

Daerom soo kon ik mijn wel wagten,
 Tot dat ik nu was Getrouwd:
 Toen ik mijn eerst liet verkragten,
 Dat heeft mijn wel haest berouwd;
 't Ging zoet, dagt ik in 't gemoed,
 maer ziet den minnaer, verliet mijn met spoet.

Ionkman.

Eylaes hoe ben ik bedrogen!
 Ik hebber getrouwd een hoer:
 Maer hebben geweest mijn oogen,
 Op zulk een geyle snoer;
 Wel hoe, ben ik nu te moe,
 Ag! ag! en ik moet, Na Oostindien toe.

Vryagie tussen malle Fop en Isabel.***Voys: Antwerpen gy staat in myn zinnen.******Fop.***

Schoon Isabel ik kom uyt Vryen,
 Gy kent mijn hert en ziel verblyen,
 Gy zijt een Meysje als een pronk,
 Als een Godin van Iaren Ionk.

Gy zijt de schoonste Amazoone,
 Boven de Nimphen spant gy de kroone,
 Gy schijnt een Hemel in mijn zin,
 Was ik een Engel ik vloog 'er in.

Isabel.

Ik heb gewagt met groot verlangen,
 Om een Engel daer in t'ontfangen,
 Gy zijt den regten Ioseph niet,
 Daerom vry na een ander ziet.

Fop.

Ik kan mijn zelf niet meer bedwingen,
 En schijn schier uyt mijn vel te springen:
 Want Lief, de nagten zijn soo lang,
 Alleyn te slapen valt zoo bang.

Isabel.

Zijt gy bang om alleyn te slapen?
 Of is het om wat vreugd te rapen?
 En mijn te brengen in 't verdriet,
 Zulk een Engel behaegd niet.

Fop.

Ag Isabel u oogen blinken,
 Krijg ik geen troost ik sal me verdrinken,
 En doen te kort mijn ziel en lijf,
 Om u o schoone Longe wijf.

Isabel.

Weg malle Fop wilt gaen vertrekken,
 In 't Lazarus-huys by de gekken,
 Soekt een Sottin daer gy mee speelt:
 Want al u praten mijn verveeld.

Fop.

Adieue ik gaen u nu begeven,
 Om als Soldaet in 't Veld te leven:
 En dan kont gy o trotse Maegd,
 wagten tot u een ander vraegd.
 Kom ik u by geval dan tegen,
 Dan sult gy schrikken voor mijn degen,
 En ik sal u met mijn Rapier,
 Geven in 't minste geen quartier.

Isabel.

Het geweer sal u zoo wel passen,
 Als onse poes zatijne dassen,
 Steekt met u deegen in den drek,
 Ik blijf alleen gy zijt een gek.

De bedrogen Leydse Student, die van een Maagd bedrogen wierd voor dertig Dukaten.

Voys: Van 't Trommeltje met Snaren.

Lestmael ging een mooy Meysje,
 Uyt tot haer pleyzier: Uyt tot haer pleyzier,
 Als zy was onderwegen,
 Een Ionker quam haer tegen,
 't Scheen een Officier: 't Scheen een Officier.
 Hoe komt gy Kind gepresen,
 So vroeg hier ontrent? So vroeg hier ontrent?
 Laten wy vrolijk wesen,
 Gy hoeft geen quaed te vresen,
 Ik ben een Student: Ik ben een Student.
 Daer zijn dertig Dukaten,
 Schoone longe wijf: Schoone longe wijf,
 Laet ik u eens bepraten,
 En wilt my eens toelaten,
 't Aerdig tijdverdrijf: 't Aerdig tijdverdrijf.
 Het meysje vatten 't beursje,
 Stak het in haer tas: Stak het in haer tas,
 Zy sprak ik ben genegen,
 Maer leg eerst af jou degen,
 En komt dan maer tas: En komt dan maer ras.
 Hy ley af zijn degen,
 Met een ligten zin: Met een ligten zin,
 En maekten hem ras vaerdig:
 Maer zy vedroog hem aerdig,
 In zijn geyle min: In zijn geyle min.
 Het Meysje greep de degen,
 Haestig in haer hand: haestig in haer hand,
 Sprak ik sal mijn verweeren,
 Daerom wilt retineeren,
 Of gy raekt van kant: Of gy raekt van kant.
 Hy zag hy was bedrogen,

Sprak met goed fatzoen: Sprak met goed fatzoen,
 Wilt my het Goud weer geven,
 En gaet dan heen u wegen,
 'k Zal u niet misdoen: 'k Zal u niet misdoen.
 Neen zey zy loose Ionker,
 Ik strij voor mijn eer: Ik strij voor mijn eer,
 Als gy nog meer wilt spreken,
 Ik zweer ik zal jou steeken,
 Dat gy valt ter neer: Dat gy valt ter neer.
 Hy moest voor 't Meysje vlugten,
 Wat een groote schand: wat een groote schand,
 Wou hy niet zijn doorstoote, want ziet zy had de
 bloote Degen in haer hand: Degen in haer hand.
 Zy dreef hem zoo te ruggen,
 Tot digt aen de poort: Tot digt aen de poort,
 Toen toog hy aen het rekken, Ider ging hem begekken,
 Die dit zag of hoord: die dit zag of hoord.
 't Was of hy had gestolen, So stil liep hy heen:
 So stil liep hy heen,
 Om dat zijn Goud en degen,
 Was in de loop gebleven,
 Door een maegd alleen: door een maegd alleen.
 Het Meysje hield het geldtje,
 En bleef by haer Eer: En bleef by haer Eer,
 Gy Dogters zonder treuren,
 Als u zulks komt te veuren,
 't Is een goeje Leer: 't Is een goeje Leer.

Vryagie, tussen een Ruyter en een Menniste Zusje.

Voys: Van Iantje.

Een Ruyter moedig,
 Die quam gereden spoedig:
 Al door het Haegse bos,
 Hy zat op een grauwe Ros,
 Daer moeten hem een Susje fijn,
 Net besneden van Aenschijn,
 Blank van vel,
 Bruyne oogen,
 dat behaegde de Ruyter wel.

Hy sprak beneven,
 O schoone maegd verheven,
 Vind ik u hier alleen,
 'k Wil mijn dienst aen u besteen:
 Gy zijt schoonder als Dyaen:
 Laet ik dog u gunst ontfaen!Engelin;
 U soet wesen

Tart Vrouw Venus de Godin.

Laet mijn passeeren,
 Ruyter in deugd en eeren,
 Gy zijt een oorlogs man,
 daer houd onse Leer niet van;
 Menno leerd den oorlog niet:
 Maer de liefde hy gebied,
 En men moet Malkaer beminnen,
 Als ons eygen vlees en bloed.

Kom schoon Godinne,
 Venus gebied te minne,
 Ia Mars den Oorlogs God,
 Moet navolgen haer gebod;
 Gy zijt soo sagt gelijk een mol,
 U hayrtje dat staet krol op krol,
 om u vol,
 Menniste Zusje,
 Laet ons kussen ons buykje vol.

Wel Ruyter vroomer,
 Wat sal mijn overkomen?
 Dat gy zoo wreed hier zijt,
 Ons gezinte bemind geen strijd:
 Oorlof Mars en God lupijn,
 Ons gezinte wil vredig zijn;
 In den strijd,
 Ziet men vallen,
 Meenig mensch door haet en nijd.

Wilt niet krakeelen,
 Het zal u niet verveelen,
 De liefde en de min,
 Is de mensch geschapen in:
 Het vallen komt hier wel te pas,
 Laet ons samen in 't groene gras,
 Vallen neer: Zoete Zusje,
 En voldoen dan ons begeer.

Hy gaf dat Zusje,
 Soo meenig soete kusje,
 Al voor haer roder mond,
 Tot zy beyde zijn doorwond,
 Zy vielen zamen in het groen,
 En hy gaf haer soen op soen,
 Dit gelooft,
 Tot zy beyde
 Waren moe en afgeslooft.

Als zy haer lusten,
 Hadden volbragt met rusten,
 Toen sprak die fijne Bruyd:
 Ruyter hoord na mijn besluyt;
 Wilt gy mijn kiezen voor u Vrouw?

Ia zoo sprak den Ruyter gou,
Kort daer naer,
wierd den Ruyter,
Met dit zoete kind een paer.

Het veranderlyk Trouw-geval.

Voys: Ontwaakt schoon Herderinne.

Liefhebbers van het Trouwen,
 Eer gy het huwelyk sluyt,
 hoord toe met vlied;
 Na dit nieuw Lied,
 Gy Bruydegom en Bruyd:
 het is nu gebleken,
 Van een jong getroude paer,
 die de trouw voort breken,
 Eer den dag verscheenen waer.

De Bruydegom Klaes Tema,
 En de Bruyd Anna Louw,
 die waren samen eens gezind,
 te worden man en vrouw:
 Zy reden na de Kerke,
 Om te treden in den Echt,
 hoord wat wonder werken,
 dat zy hebben uytgeregt.

De bruyd was wat beschonken,
 Als zy zat in de Kerk;
 En raekte zoo vast in de slaep,
 Dat zy viel van haer perk:
 De Bruydegom wilt merken,
 Zwol van spijt dik om zijn kop;
 Sprak jou dronke verken,
 had ik voor de trouw een strop.

Den Pastoor ging haer trouwen,
 Zy wierden Man en Vrouw:
 dog eer zy weder quamen thuys;
 hadden zy groot berouw:
 Zy schelden en zy keven,
 Onderwegen in de slee,
 Als twee Appel-teven;
 Dat de Sleeper maekten vree.

Als zy thuys zijn gekomen,
 Toen ging het eerst voor goed,
 de Bruygom zey jou dronke hoer,
 Ik schop u met de voet;
 de Bruys is toegevlogen
 Met haer nagels alle tien,
 dat hy uyt zijn oogen
 Van het bloed niet konden zien.

De Bruygom weers hem lustig,
 Sloeg haer de Neus schier plat,
 De Bruyd die krabde en zy beet,
 Als een benarde Kat;
 De Bruylofts-gasten scheyden.
 Bruyd en Bruydegom met vlijt;
 Liepen tusschen beyden;
 het scheen wel een beerevijt.

De stoelen en de tafel,

die raekten over huys;
de kraen uyt 't vat daer liep het nat,
Als water uyt een sluys;

het was 'er al in 't honderd,
Potten, Pannen Kan en Glas,
Yder scheen verwonderd
die daer op de bruyloft was.

De bruydegom sprak woedig,
Ik wil niet by dat zwijn;
de vruyd zey voort met 't andere woord,
Ik wil gescheyden zijn:
Laet een Notaris halen,
Om te schrijven met een zet,
En scheyde zonder falen,
Tussen tafel ende bed.

Notaris is gekomen,
te schrijven daer terstond,
En hoorden daer de reden klaer;
Uyt bruyd en bruygoms mond,
En gingen akkordeeren:
Daer de Speelnoods zijn present,
Om nooyt te moveeren:
Als twee die malkaer niet kent.

Zy aten en zy dronke,
Voort lesten heel konfuys
De bruygom klaer nam afscheyd daer,
Yder ging na zijn huys:
Wilt dit lied onthouwen,
Ionge luyden al te saen;
Wagt u soo te trouwen,
Het is beter noyt gedaen.

Rouwklagt van de Waard in 't Holletje, over de dood van Marry met de Gaatjes.

Stem: Aurora brengt den klaren dag.

O Dood wat doeje mijn verdriet,
Iou magere scherminkel,
komt gy in mijn winkel,
dat u niemand ziet:
Ewn staet hier met u zeysen,
So mijn beste klant,
Dat zy moest gaen verreysen,
Met de Sjap in de hand;
En voert haer zoo van kant.

Zy was een Venus dogter schoon,
Uyt het geslagt van Levi;
Sonder kist of kevi:
had geender loon:
Als dat zy steeds kon winnen,
In de Uyle vlugt:
door 't soete spel der minnen:
't was voor haer een vrugt:
En deed haer groot genugt.

Het loon dat zy dan had verdient,
dat zou by haer niet slinken:
Maer zy ging 't verdrinken,
Baggus was haer vriend,
In de klaere Ienever:
Ging zy met een snap,

het was haer kuyt en lever,
Ia de Sjap, Sjap, Sjap, dat was haer besteknap.

Het was eens een weddingchap,
dat zy zou sonder minken,
honderd halfjes drinken,
Van Ienever Sjap:
En dat in korter wijlen,
Van twee uren tijd,
de waerd tapt sonder feylen,
Paste braef op 't krijt,
hy dagt dat 's goed profijt.

Een halfje was voor haer een klok,
Soo dra de waerd kon tappen,
Gong zy 't binnen lappen,
Ider was een slok:
Zy dronk soo zonder falen,
Ider vlieg een klap,
Tot negen-en-negentig maelen,
Ia bezjap, zjap, zjap, dat was haer beste knap.

't Honderdste halfje kreeg zy weer,
En vatten 't in haer handen,
Dtak het aen haer tanden:
Maer toen viel zy neer,
De dood kwam haer ontroeren,
Mond en oog en sluyt:
En Caron quam haer voeren
Met zijn zwarte schuyt,
Alzoo ter wereld uyt.

O Caron 't is mijn groote schae,
dat gy mijn klant komt halen:
Sonder te betalen,
Mijn Ienever dra,
Zy zal u laten drinken,
Past wel op u veer,
Dat ligt u boot sla zinken,
Brenge liever weer,
Of ik in 't kort faljeer.

Komt zy in 't andere aerdse Rijk,
Van boven neer te klimmen,
By die zwarte schimmen:
Niemand haer 's gelijk,
Zy kan by kleyne maetjes,
Setten op een tap,
By Marry met de gaetjes,
daer verkoopt men Sjap,
Kom stapjes met een snap.

Het droevig afsterven van de Herder Coridon en de Herderinne Zilvia.

Voys: Hoord Kees myn Vryer.

Zilvia.

Waer blijft mijn Herder,
Het is al meer dan tijd,
Ik gae al verder,
Als hy mijn had gezeyd,
de tijd is lang voorby,
Daer ik zou in de Wey,

Hemmet mijn Schaepjes wagten,
Of zou dien Herder vry,
Mijn gunst veragten.

Mijn dunkt van veere,
Zien ik zijn Schaepjes staen,
Wat mag hem deeren,
Mijn hert is zeer belaan:
Ik drijf mijn vee met spoed,
Langs een klaer watervloed,
Tot ginder aen die heggen,
daer ik mijn Coridon,
In slaep vond leggen.

Ik zal gaen weyden,
Mijn Schaepjes aen de bron,
Langs de groen heyden:
En laten Coridon,
Slaepen in rust en vree,
Nemen zijn Schaepjes mee,
Tot dat ik weer sal komen:
En zien of hy ontwaekt,
Aen dese stroomen.

Coridon ontwaakt.

O zoete droomen,
Wat baert gy mijn al pijn,
Ik ben vol schromen,
waer of mijn Schaepjes zijn?
Waer is mijn Zilvia,
Ik zal haer zoeken dra,
Of ik haer nog kon vinden:
Hier in het Groene dal,
Onder de Linden.

Waer dat ik doolen,
Ik vind mijn Schaepjes niet,
Zy zijn gestoolen,
Wat leed is mijn geschied?
Mijn Zilvia mijn Bruyd,
Is ook te velden uyt:
Misschien te zaem verslonden,
Door 't vinnig ongediert,
Als woede honden

Nu wil ik sterven,
Ik mis mijn Vee en Bruyd:
Mijn hert af kerven:
Ik neem een vast besluyt,
En wil mijn met het Zwaerd,
Hier vellen neer ter aerd:
Hy heeft zijn hert doorsteken,
Onder de linde boom,
Is hy bezweken.

Zilvia.

Ik wil gaen keeren,
Of Coridon ontwaekt,
Daar ginder veeren,
't Schijnt of mijn droefheyd naekt;

Eylaes ik zie de bron!
Daar lag mijn Coridon,
Met 't Zwaerd nog in zijn zijden:
Moest gy ô Herder zoet,
Om my dit lijden.

Den stervenden Coridon.

Ik ben verslonden,
 En door de dood verwont,
 Met diepe wonden,
 om dat ik u niet vont,
 Om u heb ik mijn bloed,
 Gestort uyt liefde zoet:
 Coridon sluyt zijn oog:
 Zijn doode mond beklemt,
 Zijn hoofd geboogen.

Zilvia.

Mijn Herder trouwe,
 Sterft gy de dood om mijn;
 Dat zal mijn rouwe:
 Ik leef in zware pijn,
 Ik wil op staende voet,
 Storte mijn laetste bloed,
 En als u Herderinne,
 Mee sterven om mijn lief:
 Uyt zuyver minne.
 Zy heeft benomen,
 Het Zwaerd wat droeve smert:
 heeft het met schroomen!
 Gestoken in haer hert,
 En viel daer by die bron,
 Neder by Coridon,
 Onder de linde bladen,
 Alwaer zy allebey:
 De doodsnik laden.
 De Schaepjes dwalen,
 Alleenig op het Veld,
 Door bos en dalen,
 Zy waren heel ontsteld!
 En droevig om de dood!
 Van haer Herder minjoot,
 En haere Herderinne,
 Die tzaem gestorven zijn,
 Uyt zuyvere minne.

Herders Vryagie, tusschen de Herder Tyter, en de Herderinne Philida.

Voys: Vrieden zou men niet vrolyk wesen.

Philida.

Ik wil mijn Philida gaen vinden.
 In deze zoete Lente tijd,
 Reyst uyt den den slaep mijn wel beminden,
 Phebus al op de kimmen reyd,
 Gy kunt de soete band ontbi hi hi hi nden,

Waer door mijn hert gekluystert leyd.

Tyter.

Wat hoor ik aen mijn ooren druysen?
 Zijnder de winden in 't Bosch verstoord?
 Of zijn 't de Golfjes die zoo bruysen,
 Of word mijn Vee op stal vermoord,
 Of zijn 't de Bladeren die zoo ruy he he he ffen?
 Dat mijn hier in mijn rust verstoord.

Philida.

't Is Tijter schoonste Herderinne,
 Die u komt wekken met den dag;
 Gy zijt de schoonste Veld Godinne!
 Die der op aerden wesen mag,
 Die ik uyt grond van mijn hert bemi hi hi hi hi nnen,
 Philida hoord dog mijn geklag.

De Gulde Zon is opgeresen,
 Herderin drijft 'er u Vee van stal!
 En laet ik maer u dienaer wesen,
 Ik salze leyden in 't groene dal,
 Voor geen onheyl hoeft gy te vre he he he ezen,
 Ik salze hoeden voor ongeval,

Tyter.

Tijter ik hoor u zoete reden,
 Mogt ik geloven uwen tael,
 Ik zou mijn trouw aen u besteden:
 En doen u minnelijk onthael!
 Maer jonkmans vryen en loose be he he he he eden,
 Zijn voor de dogters maer een quael.

De jonkmans zijn niet als zy plagten,
 Schoon dat zy komen als een vrind,
 Doen aen Maget haere klagten,
 En meer in schijn als daed bemind,
 Daer voor so mag ik mijn wel wa ha ha ha ha gten,
 En slaen u klagten in de wind.

Philida.

Zouden de Herders van de Landen,

Gelijk de steedse Knaepjes al,
 Leven ontrouw het waer een schanden,
 Philida staekt dog u gekal,
 Eer zal de wereld in vier verbra ha ha ha ha nden,
 Eer Tijter u begeven zal.

Tijter.

Tijter komt laet ons zamen-treden,
 Al op het jeugdig Veld-tapijt,
 Ik zal mijn Min aen u besteden,
 Ik heb gezien u trouwigheyd:
 Wel aen mijn Schaepjes lagt van le he he he heden,
 Weest met u Herderin verblijd.

Ik wil mijn Tijter maken vaerdig,
 Een kransje van veelderley kruyd:
 Komt Herderinne en Herdertjes aerdig,
 Maekt 'er een dansje en speeld op u Fluyt:
 Tijter die is 'er de Bruydegom wa ha ha ha erdig,
 En Philidatje die is de Bruyd.

Een droevig Exempel, van twee die malkander beminde.

Voys: Verlaat gy myn verheven ziel.

De Liefde is een band des dood,
 En somtijds vol van schrik en beven,
 Zoo als in Zwitserland minjoot,
 Twee liefjes raekten om het leven,
 Gelijk ons word vermeld,
 In Brieven meenig fout,
 En pertinent verteld:
 Hoe dat een jonger held,
 Daer diende by een Heer,
 die had een dogter teer.

Dees jongman was een Spaense quant,
 Zijn Heer die had in hem behagen,
 hy was vernuftig in 't verstand,
 En ging dees dogter liefde dragen,
 waer door de jonge Maegd,
 Gequetst door Cupido,
 hem weder liefde draegt,
 Zoo dat hy haer behaegd,
 tot zy hebben haer lust,
 Uyt reyne min geblust.

Den Iongman sprak wel Liefste ziet,
 dit werk kan niet langer duuren,
 Of wy zullen met groot verdriet,
 Ons zoet vermaek moeten besuuren,
 hier diend dan raad geschäft,
 Of wy staen in gevaer,
 om haest te zijn gestraft,
 Zy hebben doen bedagt,
 te reysen na een stad,
 Daer hy zijn Vrienden had.

Om daer te trouwen zoo 't behoord,
 Al in zijn Vaderlandse kusten,
 Zy waren pas buyten de Poort,
 Of ziet de Maget moest al rusten,
 Al in het groene Veld,
 Digt by een harde Rots,
 hebben zy haer gesteld:
 Zy waren haest gekneld,
 Want ziet de Vader gram,
 terstond haer volgen quam.

Hy bragt verscheyde dienaers mee,
 En was vol gramschap ingenomen:
 't Was om te krijgen dese twee;
 Maer als zy hem aensagen komen,
 Klommen zy op de top,
 Van dese steyle klip,
 Ia heel tot boven op,
 de Vader boos van kop,
 die dreygt haer ongemeen;
 Als hyze krijgt beneen.

De Vader hiet zijn dienaers daer,
 Om haer te krijgen in vermogen;
 maer ziet dit twee geliefde paer
 En woude dit nog niet gedogen,
 Zy rolden na beneen,
 Van boven neer de Klip:
 Zo meenig groote steen,
 En dat zoo ongemeen;
 dat wie het maer geraekt,
 terstond het klimmen staekt.

Waer door de Vader als verwoed,
 En vol van gramschap ingenomen;
 hy liet terstond op staende voet:
 Een groot party van Boeren komen,
 die daer woonen ontrent;
 te klimmen op de Rots;

waren zy best gewend:
O droefheyd en elend!
Als zy dit zagen aen:
haer uytkomst was gedaen.

Den Ionkman sprak wel liefste zoet,
 Nu is al onse hoop vervlogen!
 Valt dog u Vader eens te voet,
 Al met de traenen in de oogen,
 En zegt dat wy door trouw,
 Te saem verbonden zijn,
 Als egte Man en Vrouw:
 En toonen regt berouw,
 Zoo sal hy jou en mijn,
 Ligt wel genadig zijn.

Zy sprak ik kan mijn Vader wel,
 Ag! ik en durf 't niet betoonen,
 Want hy is wreed van aerd en fel,
 Hy zou ons leven niet verschoonen!
 Of zo hy 't mijn al doet,
 So raek ik by 't gespuys;
 dat eeuwig spinnen moet!
 En gy mijn naeste bloed,
 Raekte gewis van kant,
 door strenge Beul zijn hand.

Dat zou de grootste droefheyd zijn,
 Voor mijn eylaes te moeten dragen,
 Mijn ziel versmolt door angst en pijn,
 Het was voor mijn als helsche plagen!
 Sa laet ons metter spoed,
 Op dese harde rots,
 Storten ons laetste bloed,
 Laet die op staende voet,
 door Liefde onbesmet!
 Wesen ons bruylofts Bed.

Geeft mijn daer op de leste soen,
 En wilt u over my ontfarmen,
 Ik sal het u ook weder doen,
 En vatten u in bey mijn armen,
 Uyt reyne Liefde teer,
 Sa laet ons van de klip:
 Storten van boven neer,
 dit was bey haer bekeer,
 Om door de liefde groot!
 Te sterven de dood.

Zy waren samen mond aen mond,
 En arm door arm vast gebonden;
 Storten van boven op de grond;
 En zijn zoo door de dood verslonden?
 Het breyn barst uyt haer hoofd;
 In 't Aenzigt van de Vaer,
 Van 't leven wreed ontroof:
 de Vader dit gelooft,
 die zag dit Schouwspel aen;
 Hy was niet eens ontdaen.

Daerom gy Ouders altemael,
 Houd die exempel in gedagten;
 Spiegelt u aen dit verhael;
 En wilt geen wreede Vader slagten,
 Weerstaet u Kinders niet;
 Als zy worden bemind;

of 't baert een groot verdriet,
Gelijk gy hier aen ziet;
Hoe door de Liefde groot:
Twee Liefjes zijn gedood.

Verklaringe van alle de Geschilderde Zinnebeelden, Van de Nieuwe Kap van het Stadhuis van Amsterdam. Op nieuws gemaakt en voltooyt in 't Jaar 1708.

Voys: O! Holland Schoon, &c.

Liefhebbers hoog en laeg van stam,
 Hoord eens na mijn bewijzen,
 Van het Stadhuis van Amsterdam;
 Een stuk waerd om te prijzen,
 Voorzien met wijze Raedsluy veel;
 Met Tooren Klokken gespeel,
 Ruym honderd Kamers meden,
 Van boven tot beneden.

't Is een Gebouw met regt gezeyd,
 Tot pronk van Land en steden;
 Daer yders zaeke word bepleyt,
 Alles na regt en reden;
 Geen Konings Lusthuys of Paleys,
 Kan hier by halen eer nog prijs,
 Of 't Stadhuis spand de kroone,
 Met Zinnebeelden schoone.

In 't middelvak van 't Verwulft der Borger-zaal, word dit volgende verbeeld:

In 't midden van de Borgerzael,
 Aen het Verwulft om hooge,
 Is het vernieuwt nu altemael,

Als men kan zien met oogen,
 Met meenig kostelijk Zinnebeeld,
 Dat yders oog en Herten streeld;
 Met regt noemt men 't besonder,
 Het agtste werelds wonder.

Hier ziet men Amsterdam ten toon,
 Geroemt by alle Volken;
 Zitten op eenen Wagen schoon,
 Boven tot in de Wolken,
 Met Leeuwen voor de wagen rad,
 Beduyd de sterkheyd van de Stad,
 Gekroond met 's Hemels zegen,
 Door vlijt en moeyt' verkregen.

Dees Wagen ziet men rusten stip,
 Op het Rad van een wagen,
 En op de Spiegel van een Schip,
 't Geen doet beduyd'nis dragen,
 Dat Amsterdam de schoone stee,
 Drijft Koopmanschap te Land en See;
 Een toevlugt voor de vroomen,
 Al die daer binnen komen.

't Voorzigtig teeken ziet men daer,
 Heeft een stokbeurs in handen:
 Beduyd negotie groot en zwaer,
 Te water en te Landen;
 Merkuur die reykt aen haer den staf,
 Verbeeld 's Stads grooten handel af,
 Door heel de wereld wyden,
 Hoord men haer lof verbreyden.

Een aerdse Globe ziet men mee,
 Neerleggen voor haer voeten,
 Verbeeld wat Havens van de Zee,
 Haer Scheepen al ontmoeten,
 Van daer de Son zijn opgang krijgt,
 Tot daer hy weder onder zijgd,
 In 't Oost, West, Suyd en Noorden,
 Men van haer handel hoorden.

Men ziet de overvloed voor haer,
 Haer gaven storten neder,
 De Faem die blaest haer Lof zeer klaer,
 Neerdalend' op zijn veder:
 Neptuyn cierd haer met een scheeps Kroon;
 't Gedrogt voor Hercules gevloo'n,
 Tot blijk dat deugd moet groeijen,
 En de ondeugd besnoeijen.

Wat veerder ziet men klaer ten toon,
 Veel wetenschap en konsten;
 Den Adelaer bied haer een Kroon,
 En dat met groote gonste;
 De hoeken van 't Verwelf beduyt,
 Vier deelen van de wereld uyt,
 Met Goude Potten vol Fruyten,
 Die uyt haer Aerde spruyten.

Wat veerder ziet men in 't verschiet,
 Vier Wapenschilden hangen,
 Door wiens order dit werk met vliet,
 Het eerst is aengevangen;
 Dat is Heer Pankras, en Graefland,
 Heer Witzen de Haeze faljant,
 Vier vroomme Borgerheeren,
 Wiens lof steeds moet vermeeren.

Ter weder zijden ziet men ras,
 Twee Wapenschilden Fiere,
 Van de Heer Vroede en de Bas,
 't Sijn Heeren Thesaurieren.
 By 't eerste 't vuur en d'aerd met vliet,
 By 't laest' men Sol en Luna ziet:
 Of 't Goud en 't Silver beyden,
 Door 't vuur tot geld bereyden.

Nog ziet men daer ter weder zy,
 De Wapenschilden schoone,
 Van Amsterdam! een stad aen 't Y,
 Drie Kruysen fraey ten toon,

Dat het nu in zijn Wapen voer:
 Te vooren een Schip sonder Roer,
 Beduyd dat d'Amstel gronden,
 Van Vissers is gevonden.

In de vier hoeken staet voorseyd,
 Wijsheyd, Wakkerheyd, neven
 Gerechtigheyd, Voorzigtigheyd,
 Die elks naem te kennen geven:
 Zijn in de hoeken afgebeeld,
 Stae lang in Eendragt, Vree, en weeld,
 O! Raedhuys schoon bepereld,
 Agtste wonder der Wereld.

Ziet de Voorgeevel aen de muur,

In het groote stuk tegen de Voor-gevel is dit volgende verbeeld.

Ziet de Voorgeevel aen de muur,
 Op een verheven Seetel;
 Een Vrouw verbeeld het Stads bestuur
 Op hoogheyd niet vermeetel,
 voerd in haer Regterhand een staf,
 van Elpenbeen beeld daer door af;
 Den lof der Borgerheeren,
 Haer waerdigheyd en eeren
 Een Scheepsraet leyd nevens haer zy
 verbeeld 't bestuur der zaken,
 dat staet aen Borgermeesters vry,
 Om alles wel te maken.
 Der Borg'ren eendragt dit verstaet,
 Bied een geopende Granaet;
 Tot teeken voor haer neder:
 Verbeeld haer trouwigheyd teder.
 Staetkunde staet nevens haer zy:
 Heeft twee gezigten vroomer;
 Ziet dingen die reeds zijn voorby:
 En die nog staen te komen:

Met twee Gezigten zy steeds ziet:
 Door een verziende glas verspied
 Zy alle werelds zaken:
 Die Land en Steden raken.

De Reden uyt de Wolken daeld,
 Het Wetboek in haer handen:
 Een Passer met een Toom af maeld
 dat geen Stad, Staet nog Landen,
 Kan sonder Reden blijven staen:
 Maer soude haest te gronde gaen,
 Zoo dat men Wijsheyd meden,
 Moet kennen aen de Reden.

Voorts vloeyt tot haer aen alle kant,
 vryheyd, dapperheyd, deugden,
 Godsdienst, Oorlog en Vree in 't Land;
 daer zy steeds in verheugden.
 Hier door soo bloeyd het Land en stee,
 de Konst en Wetenschappen mee:
 Wilt Eendragt binnen sluyten,
 En houd de tweedragt buyten.

Zo strekt het Raedhuys tot een pronk
 der wereldsche Gebouwen,
 de schoonste Perel die ooyt blonk,
 met wonder te aenschouwen,
 Zwijg Roomen van u schoon gestigt,
 Wyl Amstels Raedhuys u niet zwigt:
 Maer ver komt overtreffen:
 Wie kan 't na waerd' beseffen.

O Heer! geeft dat noyt onweer stroom
 Mag twist of tweedragt baenen:
 Onder al de Regeerders vroom,
 En trouwe Onderdaenen:
 maer datse blijven vast met vlijt,
 door liefde en Eendragtigheyd,
 Wilt haer met zegening kroonen,
 En al die daer in woonen.

Het droevig uyt-einde der Liefde, van twee die malkander Beminde.

Voys: Van de Blaauwe Vlag.

De Liefde met een zoet genugt,
Baert soo meenig droevig zugt!
Gelijk ik u sal verhalen,
Van een Koopmans Zoon verstaet,
In de Rotterdamse palen,
Die een Dogter minne gaet.

Dese Dogter met 'er spoed,
Was een Linne-naeyster goed!
In zijn Vaders huys wilt letten,
Dienden z'y voor kost en loon:
Waer op hy zijn zinnen setten,
Op dees eerbaer Maget schoon.

Hy sprak tot haer soo meenigmael,
Met een minnelijke tael:
Schoonste die der leeft op Aerde,
'k Kom u bieden aen mijn Trouw,
Mogt ik, o! schoone blom vol waerde!
U genieten tot mijn Vrouw.

Zy als een eerbaere Maegd,
Sprak tot mijn geen liefde draegt,
Steld op mijn dog niet u zinnen,
Ik en heb niet als mijn Eer:
Gaet een Edel Dame minnen,
Want gy zijt een magtig Heer.

Dese Ionker reyn van min,
Sprak mijn overschoon Godin,
Laaten wy zamen vereenen,
Tot de dood ons leven scheid,
daer 's een Ring met zeven steenen,
Tot een blijk van Trouwigheyd,

Dese Maegd door min bevaen,
Heeft zijn Trouw genomen aen,
Zy omhelsden met haer beyden:
Toen malkander met genugt,
En zy zwoeren nooyt te scheidten,
Waer op dat zy raekt bevrugt.

Hy heeft zijn Vader gevraegt?
Om te Trouwen met dees maegd,
Vader wilt u niet verstooren,
Laet het wesen dog u zin:
Want ik heb haer Trouw gezworen,
En gekregen tot mijn min.

De Vader sprak seer obstinaet!
Neen ik dat niet toe en laet,
'k Sag u liever voor mijn oogen,
Met een strop om uwen keel,
Eer dat ik dit ooyt zal gedoogen:
Kiest een rijke tot u deel.

Vader als het wesen kan!
Laet het dog geschieden dan!
Laet ons trouwen t'onser baten,
En ons schanden dog behoed!
Want ik sal haer noyt verlaten,
Zy draegt van mijn vlees en bloed.

De Vader met een loose grond,
Sprak gy moet van hier terstond,
Na Moscovien gaen varen,
Neemen u Negotie waer:
Als gy thuys komt van de baren,
Zult gy trouwen met malkaer.

Deze Ionker met bescheyd,
 Heeft dit aen zijn Lief gezeyd:
 die daerom droefheyd ging toonen;
 dog hy sprak hebt goede moet,
 daer zijn duyzend Goude Kroonen,
 En een brief al met mijn bloed.

Zy was daer mee niet te vree:
 Sprak Lief laet ik varen mee,
 En zy gingen 't overleggen!
 Haer in 't Schip te bergen dree,
 Zonder iemand yet te seggen,
 Tot zy diep waren in Zee.

't Schip voer uyt de Maes soo voort,
 Na Moscovien dit aenhoord:
 dog de Zee met storm en winden,
 Bragt haer op een klip aldaer,
 dat het Schip in 't kort verslinden
 En zy al in doods gevaer.

't Volk quam te nauwer nood,
 Nog te Land met Sloep en Boot,
 dog de Koopmans Zoon verheven,
 Is op Gods genaden heen,
 Op een plank in Zee gedreven,
 Met dees maget vol geweent

Na twee dagen tijd seer klaer,
 Wierden zy het land gewaer:
 In Moscovien wilt weten,
 Quamen in een Bosch te land:
 daer zy sogten na wat eeten
 't Geen haer diend tot onderstand.

Als zy zijn in 't Bosch gegaen,
 Quamen daer twee Beeren aen,
 Droefheyd zag men hier gebeuren,
 Want dees Beeren als verwoed,
 Gingen dese maegd verscheuren,
 Dat dees Ionker treuren doet.

Hy schrijft daer op staende voet,
Eenen brief al met zijn bloed,
met het opschrift daer beneven:
Waer in dat hy schult en al,
Aen zijn Vader klaer gaet geven,
van dit droevig ongeval.

Hy neemt daer een kort besluit,
Ook te sterven om zijn Bruyd;
Trekt de Deegen van zijn zijden,
Stakse in zijn longer hert,
Waer door hy in korte tijden,
van de dood verslonden wert.

Een Pelgrim quam daer voorby,
vond dees Brief nog aen zijn zy,
Gingse tot Moscou bestellen,
En van daer op Rotterdam,
Aen de Vader die met quellen,
Al dees droeve Tijng vernam.

Dese Koopman dit gelooft,
Wierd van zinnen heel berooft,
dat hy wijgerde de gratie,
Aen zijn Zoon tot d'egte Trouw:
Hy heeft hem uyt disperatie,
Gaen verhangen aen een touw.

Hier kan yder geven agt,
Wat de Liefde heeft voor kragt,
Als twee herten zaem vergaren,
Door de Liefde reyn van aerd:
Ouders wilt haer laten paren,
Eer 't weerhouden droefheyd baert.

Klagten van Kees de Eyer-Boer.

Voys: Den Mof den Mof.

Huysluy wilt mijn klagt aenhooren,
Die ik u hier stel ten toon,

Hoe dat ik ben geschooren,
 Met mijn Haegse Iuffrouw schoon, o jee! o jee!
 Ik dogt seer klaer, Een Heer te zijn by haer:
 maer 't is mislukt voorwaer, o wee! o wee!

Ik trouden met dees Madame,
 Maer 't en leed geen maend daer aen,
 Of Madame die moest kraeme,
 Ik moest voor de vader gaen, o wee! o wee!
 Ik wier gehoont, met horens braef gekroont,
 Is dat niet geloon? o wee! o wee!

Ik kreeg in 't eerst wel mooie kleeren,
 Met een Deegen op mijn gat,
 Daer ik soo mee ging spanceeren,
 Met mijn Iuffer door de stad, o wee! o wee!
 Maer ziet dat zwijn, hadse geleent voor mijn;
 van eenen Capiteyn, o wee! o wee!

Alle dagen met manieren,
 K'reeg mijn Iuffrouw veel besoeck,
 Om met haer eens te pleyzieren,
 Tussen broek en schooteldoek, o wee! o wee!
 Capiteyn, Luytenant, Vaendrig en Serjant
 En ik moest aen een kant: o wee! o wee!

Ik en wist niet te beginnen,
 Al mijn goed dat was verkogt,
 Daer ik mijn kost mee plag te winnen,
 't Geld was op den bies gebrogt, o wee! o wee!
 Ik wist geen raed, En toen wierd ik Zoldaet
 In 't Leger van den Staet, o wee! o wee!

Toen moest ik den snaphaen dragen,
 Iuffrouw die trok mee na 't veld:
 En ik moest mijn leven wagen,
 voor een daleder 't is kleyn geld, o wee! o wee!
 En Iuffrouw fier, Laet haer van d'Officier,
 Gebruyken tot pleyzier, o wee! o wee!

Die haer dagelijks omarmen,
 Ik moet zwijgen als een brok,

Of zy gaen mijn huyl verwarmen,
 Met een Rotting of een stok, o wee! o wee!
 En Kees is vaer: schoon ik om 't heele jaer
 Niet eens mag zoenen haer, o wee! o wee!
 Wel wie drommel zou soo leven?
 't Is voor mijn een groote spijt,
 Had ik maer een Boer gebleven,
 Nu ben ik mijn goetjje kwijt, o wee! o wee!
 Gy Huysluy ziet, spiegeld u aen 't verdriet,
 Dat mijn nu steeds geschied, o wee! o wee!

***Trouw-geval van een Jong Edelman met een ryk Edelmanns Dogter,
 hoedanig de Bruyd en Bruydegom zyn om 't leven geraakt door list
 van de hoger Speelnoed, die zyn selven uyt spyt heeft om 't leven
 gebragt, geschied tot Parys.***

Voys: Waar is 't Fortuyn nu ras.

Wat heeft de dolle Min,
 Al groote droefheyd in,
 Gelyk ik sal verhalen in dit Lied,
 Een zaek die korts is tot Parijs geschied,
 Hoe dat een Iuffrouw schoon;
 Zeer magtig rijk en aller Maegden kroon,
 Vermaerd van stam door al de wereld,
 Was haer goed geslagt,
 By yder groot ge-agt.
 Dees jonge Iuffer teer,
 was vol van deugd en eer;
 Om hare schoonheyd was zy wel gezien,
 Zy wierd bemind van veele Edellien:
 Die haer met hert en zin,
 De Trouw aenboden uyt opregte min;
 Zy wierd verzogt schier alle dagen:
 Om in Eer en deugd,
 Te wesen by de vreugd.
 Een jonge Edelman;
 Die sprak haer Vader an,
 Of hy mogt trouwen met zyn waerde kind?
 Dien hy van herten boven al bemind,
 Wy zyn nog maegschap goed;

Soo blijft ons vriendschap dan in goed en bloed?

De vader sprak de Trouw te dwingen:

Dat baert veel getreur Ik geef mijn dogter keur.

De Vader wijs en goed, zey tot zijn dogter zoet:

Wijl gy nu staeg versogt word tot den Trouw,

Neemt keur van een die gy wilt zijn ten vrouw,

Zie daer 's een dyamant,

Geeftz' hem die gy bemint op trouw te pand,

So kent gy u in d'Egt begeven,

En leven te zaem, In Liefde seer bequaem.

De Dogter op dit pas, die haer de Liefste was,

Gaf zy haer hand en schoone dyamand,

Ontfong van hem ook weder trou te pand!

Waer op dees Ionker ziet,

Uyt liefden haer terstond een kusje bied?

verheugd van geest waren zy beyden,

Om als Man en Vrouw, te treden in den Trouw.

Maer als d'ander Minnaer,

Nu hoorden dat voorwaer,

dees Iuffer aen een ander was verlooft,

En hy voor altijd van haer gunst berooft,

Zijn hert door nijd ontsteek,

En borst van spijt gelijk een dood so bleek,

verzint een list om hem te wreken,

Aen dees jonge Spruyt, die nu reeds was de Bruyd.

Hy stilt zijn gram gelaet, voort na haer vader gaet

En sprak schoon ik u Dogter niet geniet,

't Is mijn wel leed? maer 't is nu al geschied:

Mijn vader was u vriend,

Ons vriendschap daerom niet gebroken diend:

de vader sprak wy blijve vrienden,

En hy wierd genood Op 't Feest als Speelgenood.

Hoord wat dees loose guyt in zijn gemoed besluyt

Hy gaet voort heen bedenkt een duyvels list,

daer vader, Bruyd nog Bruygom niet van wist,

Koopt veel Struykrovers om,

Gafze te zaem tot loon een groote som,

Om zijn hertstogten te volvoeren,

En dees schoon Ionkvrouw,
t'Onteeren voor den Trouw.

Dees Rovers moesten rat,
Naer digt buyten de stad,
In 't bos versteken tot dien dag dat hy,
met Speelnoots Bruyd en bruygom quam voorby,
Als zy na 't trouwen gaen,
Om dan te zaem op haer te vallen aen,
En met geweld de Bruyd te steelen,
brengen haer soo veer,
In 't bosch na haer begeer.

Den tijd genaekte nou,
dat zy sou gaen ten trouw
Begaven haer te samen op de reys,
Ontrent een half uur buyten Parijs,
Maer als dees snoo Speelnood,
Quam in het bosch ontrent dees Rovers snood,
Heeft hy aen haer een zeyn gegeven,
Waer op dit gespuys, Quamen met groot gedruys.

Zy vielen als verwoed,
Op 't bruylofts volk met spoed,
Namen de bruyd voort van de bruygom af,
Liepen met haer in 't bosch al met een draf.
De Speelgenoden goed,
verweeren haer dog vlugten met 'er spoed,
de bruygom weent en zugt seer droevig
Om zijn bruyd seer ras, die hem ontstolen was.

De nijdige Speelnood, En valse Minnaer snoot,
Was met de bruyd gelooopen in het Wout,
Daer hy deesMaegd onteeren wil seer stout:
maer ziet de Iuffer teer,
Zijgt van de schrik voor dood ter aerde neer,
En heeft terstond den geest gegeven,
Eer hy haer genaekt, En tot zijn wil geraekt.

Als hy nu sag met spoet, dat dese Iuffer soet,
Haer mond bekleemde en haer oogen sloot,
En niet genieten kon haer teere schoot,
So riep hy luyd en gram!
'k Wou dat de dood mijn 't leven ook benam,
Komt Caros wilt mijn oversetten by al 't hels gespuys,
In d'onder aardse kluyt.

Hy trekt terstond zijn zwaerd,
 En steekt het met een vaert,
 Voort in zijn borst het bloed dat sprong 'er uyt,
 Op 't doode lighaem van de Ionge Bruyd:
 Hy viel straks onder voet,
 Versmoorden daer soo in zijn eyge bloed,
 Om dat hy door geen wraek nog listen,
 Kon voldoen zijn min, So stort hy dol van zin.

De Bruydegom altoos, die liep als hopeloos,
 In 't bos te doolen en sprak vol geweent,
 Zal ik mijn Bruyd verlaten? neen; ô neen!
 'k Zal zoeken over al,
 Zo lange tot dat ik haer vinden zal,
 Op 't lest is hy aldaer gekomen,
 Daer zijn Bruyd minjoot,
 Lag met de Speelnood dood.

Hy stond geheel ontsteld,
 Zijn ziel in 't lighaem smelt,
 En sprak gy valsche speelnood snoode Fielt,
 Door u bedrijf soo leyd mijn Bruyd ontzielt;
 Bevrijder van mijn Trouw,
 Gt brengt mijn Bruyd, u zelfs en mijn in rouw,
 U Ziel sal eeuwig lijden pijn,
 In de helsche gloed voor 't quaed dat gy hier doet.

Wie troost mijn in dees nood,
 Ik wenste dat de dood,
 Mijn nedervelden by mijn lieve bruyd,
 En rukte so mijn ziel ter wereld uyt,
 Hy grijpt het zwaerd met smert:
 En heeft het ook gestoken in zijn hert!
 En viel soo by zijn bruydtje neder,
 Smoorden in zijn bloed: Ziet wat de Liefde doet.

Dees droeve maer seer rad,
 verspreyde in de stad;
 Als dat de bruyd en bruydegom dood was,
 De Speelnood mee die zelf d'oorzaak was;
 Men heeft haer met droefheyd,
 Gehaeld van daer en in het Graf geleyd;
 Siet hier ô leugd benijd geen Liefde,
 van Bruydegom en Bruyd,
 Soo word geen Trouw gestuyt.

Bruydeoms Graf-Schrift.

*Hier leyd den Bruydegom, die als hy ging na Trouwen
 Zijn Bruyd ontstolen wierd, en in het Bosch gebragt
 Door d'hooger Speelnood, die den Trouw heeft gaan weerhouwen,
 En sogt de Bruyd te schake, waar door ze versmagt,
 En gaf den geest, eer hy geraakten tot zijn wille;
 Hy dol van breyn, als hy nu zag dat al zijn doen
 Gantsch zonder vrugt was, heeft zijn eygen bloed gaan spille
 Uyt nijd; de Bruygom zugt! is na de Bruyd gaan spoen,
 Hy vond haar zonder geest, den nijder aan haar zijde;
 Waar over hy ontsteld, vol droefheyd, grijpt het zwaard,
 En gaat zig om zijn Bruyd mee tot 'er dood bereyde,
 Steekt 't in zijn hert, streeft na zijn Bruyd ten Hemelwaart.*

Bruyds Graf-Schrift.

*Hier rust het Levenloose Bruyds gebeent';
 Verlooft tot Trouw, dog zuyver Maagd gestorven,
 Werd om haar dood van veel Minnaars beweent!
 Dog een onkuyschen heeft haar 't hert gekorven,
 Wangunstig, om dat hy haar niet genoot,
 Hier rust haar Lijf, haar Ziel in Abrams schoot.*

Speelnoods Graf-Schrift.

*Hier leyd begraven die de Echten Trouw benijden,
 Voor dien hy missen moest ging hy een strik bereyden,
 En zogt Bruyds Maagde-schoot t'ontereen met getier;
 Hoewel 't hem is mislukt; uyt nijd grijpt hy 't Rapier,
 En is zijn eygen beul, hy gaat zig zelfs vernielen.
 Is oorzaak van de dood van twee verliefde Zielen.*

Beklag van een Luye Weever,***Voys: Het windtje dat uyt den Oosten waeyt.***

Het is 'er voor mijn wel een groot kruys!
 Nu de Winter is op handen,
 ik heb 'er geen munt nog kruys in huys:
 van de kou klapper tanden
 Geen turf nog hout;
 En heb ik nu om te branden.

Te zomer toen ik nog werken kon,
 En toen ging ik mijn begeven:
 Als yder wat voor de Winter won,
 Om daer soo van te leven:
 Sat ik in de Kroeg
 En ik had den bruy van 't Weven.

Ik bender nog maer een jaer getroud,
 met mijn Lief ging ik pleyzieren:
 Nou leggen ons Kleeren al in het zout,
 Ian-oom die is kadzieren;
 Nu krijg ik de schuld:
 En mijn wijf maekt felle gieren.

Al quam 'er in mijn huys een blind paerd,
 't Sou daer geen schaden loopen
 (Want al wat was een oortje waerd:
 dat heb ik gaen verkopen,
 mijn Schietspoel en scheer:
 En het geld is al versopen.

Soo lang de Bakker en Winkelier,
 brood en botter wilde borgen,
 Iannever, Brandewijn en bier,
 En toen had ik nog geen zorgen:
 maer zy komen om geld,
 by mijn schier alle morgen.

Ik heb 'er niet als ik gae ne stae,
 En mijn Kleederen zijn vol scheuren:
 Als ik 'er des savonds slapen gae,
 mag mijn geen Bed gebeuren:
 Ik kruyp in het stroo:
 van de kou leg ik te treuren.

Ik ley 'er het aldergrootste gebrek,
 dat ooyt iemand heeft geleden,
 tot Werken heb ik ook gantsch geen trek,
 En ik ben gezond van leden
 Ik was liever dood,
 Als op 't Getouw te treden.

Oorlof gy Weevers altemael,
 En wilt u Schietspoel bewaren,
 ik was te luy en nu ben ik zo kael,
 Wilt u geld by Somer sparen,
 Nu moet ik eylaes
 Door de Zielevkoper varen.

*Nieuw Heerlyk Mey-Lied,**Voys: Reyn Maegdeken met eeren.*

De Mey brengt weer te vooren,
 dat verstorven was,
 Of van de kouw bevroren,
 Bloemen, Kuyd en Gras,
 de Winter is voorby,
 Met al zijn guure dagen,
 de aengename Mey,
 Die kan ons meer behagen.

De Bloemtjes ziet men spruyten;
 Veelderley van slag,
 't Komt alles uyt de kluysten,
 Weder voor den dag:
 Het Gras staet in de Wey,
 Tot voedsel voor de Koeijen,
 de boomen in de Mey,
 Die staen zo schoon te bloeijen.

Soo dra den dag komt krieken,
 Hoord men 't pluym-gediert,
 de Swaluw met zijn wieken,
 't Vinkje tiereliert,
 Het tortel duyfje treurd,
 de Quartel aen 't quekken,
 de Lijster vrolijk neurt:
 Den Oyevaer aen 't rekken.

Aen duyn zo ziet men springen:
 Haesen en Conijn,
 In 't veld zoo hoord men zingen,
 't Nagtegaeltje kleyn,
 't Leeuwerikje soet,
 Dat vliegt ook straks na boven,
 Om daer zijn Schepper goed;
 Te danken en te loven.

't Is lust om te vermeyden,
 Als den dag komt aen,
 de Beesjes in de weyden,
 Ziet men grazig staen;
 Het Boertje met zijn Vrouw,
 die loopen barvevoetjes,
 's Morgens door den douw,
 Te melken haer Koetjes.

Men ziet ook langs de stroomen,
 dat de Hengelaers,
 Zitten onder de boomen:
 Met haer korf en laers,
 Zijn hengeltuygje ree:
 Het aesje aen het hoekje,
 Om daer te vangen mee;
 Een Baersje of een Snoekje.

De beesjes ziet men paren,
 door de minne strijd,

En zijn vol vreugd voorwaere,
In dees Lente tijd,

Want al wat de natuur,
 Het leven heeft gegeven,
 Dat zoekt na zijn portuur;
 Om zoo in vreugd te leven.

Men ziet de Nymphjes treden,
 Als Godinnen fier,
 Zo fraey en net besneden,
 Tot haer groot pleyzier,
 Ieder met een Galant,
 Zoo treden zy als Basen,
 Op het bedoude Land,
 Gaen zy malkander grasen.

Het is 'er al vol vreugden,
 Waer men keert of draeyt,
 de mey is vol geneugden,
 den boer zijn Haentje kraeyt:
 Daerom gy jonge luy,
 Als gy u wilt vermeyden,
 Gaet heen dan al den bruy,
 Na buyten in de Weyden.

Laet ons des Heere naeme,
 Loven met fatzoen,
 Voor zijn goedheyd bequaeme:
 In dit Mey sayzoen:
 De mey die maekt weer fris,
 Van al dat men kan noemen,
 de mey: de mey die is,
 De moeder van de Bloemen.

Vryagie tussen Philomon en Rosetta,

Voys: Wat ziet men een gezwier.

Philomon.

Schoon Herderin staet op,
 En ziet Phebus in den top,
 Die is al aen het klimmen,
 op de kimmen,
 Rosetta mijn lief verlaet het dons der Swaen,
 Wilt met mijn gaen,
 Het wollig Vee gaen weyden:
 Aen der heyden.

Rosetta.

Wie komt hier in der nagt,
 die mijn al zoo onverwagt,
 mijn zoete slaep komt breken,
 Door zijn spreker;
 Wel Herder Philomon komt gy soo vroeg,
 't Is tijds genoeg;
 Ik sal mijn stal ontsluyten,

En gaen buyten.

Philomon.

Soet lief 't is in de Mey,
En ons Vee moet in de Wey:
Oik sal u Lammeren hoeden,
Voor het woeden,
Van wilde dieren die haer in het wout,
Somtijds onthoud;
En in de bosschen huylen,
En verschuylen.

Rosetta.

Wel Herder Philomon:
 Ik gae met u aen de bron,
 En laet mijn Schaepjes aesen,
 In de Grasen,
 De Visjes springen daer het water stroomt
 En in 't geboomt:
 Daer zingt de Nagtegaele,
 Zoet van taele.

Philomon.

Wel schoonste Herderin,
 het leeft alles voor de min,
 De mey die schijnt te geven
 Een nieuw leven,
 Het Pluym gedierte is geheel verblijd,
 door minnestrijd:
 Ziet men de Beesjes paren,
 Nu voorwaere.

Rosetta.

Ia Herder vol van deugd,
 In de mey is groot geneugt,
 het Gras dat ziet men spruyten,
 Uyt de kluyten,
 de bloemetjes zoet van alderhande kleur,
 staen in haer fleur.
 De boomen staen te groeijen,
 En te bloeijen.

Philomon.

Ag zoetste Herderin,
 Mijn Rosetta die ik min:
 Laet ik mijn min betoone,
 Aen u schoone
 Vergunt mijn de vreugde van u zoete schoot,
 Mijn Lief minjoot;
 Hier onder 't loof der Linden,
 Mijn beminden.

Rosetta.

Soet Herder u verzint,
 Zoud gy hier een herders kind,
 Gaen in de Wey onteeren,
 met verseeen:
 dat was een schanden voor de herders al,
 Hier in het dal,
 Een kus sal ik u voegen,
 Tot genoegen.

Philomon.

Wel denkt niet Herderin,
 dat ik door onkuysche min,
 U schoot zoek te onteeren,
 Dat zy veere:

Zie daer Rosetta mijn trou die is voor jou.
Ag! schoon Ionkvrouw,
Laet ons sonder verdrieten,
Min genieten.

Besluit.

Daer ging toen Philomon,
met Rosetta aen de bron,
Haer zoete min versaden,
In de bladen
Komt Herders vlegt nu en krans van Lauwerier,
Maekt goede Cier,
Philomon Echt Rosette,
Na de Wetten.

Kermis Lied,***Voys: Van Kiekeboe.***

Zie zoo den bruy dat komt 'er op an,
 Wilt zingen springen met zoet geneugt,
 Hey za Couragie met alleman,
 Op deze Kermis vreugd,
 het is al om te zuypen en vret,
 hebje geen Geld verkoop jou bed.
 Van schuddegat schuddegat schuddegat op het stroo
 Het is 'er maer eens om 't laer,
 Soo menig Oostindies vaer,
 Die ziet men dan zwieren seer Figelant:
 En met een mooy meysje gaen aen de trant,
 Van schuddegat op het Stroo.

De Bottermarkt en de Leydze Poort,
 Daer is 'er het aldermeeste geweld,
 haer ziet men danssen op de Koord,
 Een spulletje voor kleyn geld,
 het moet 'er dan eens voor al mee deur,
 Te joelen met zijn Monteur,
 Van schuddegat schuddegat schuddegat op het stroo
 Soo meenigen schoon Iuffrouw,
 Die ook wel gaeren eens zou,
 Maer die der geen liefje gebeuren en mag,
 het is 'er voor haer een hart gelag,
 Van schuddegat op het stroo.

Dan gaet men eensjes de Kraemen door,
 Al over de nieuwe Markt aldaer;
 Een yder die roept en lelt aen het oor,
 Kom koopter wat van mijn waer,
 Van heylichmaecker by het pond:
 Of wilje een Poppetje in het bont,
 Den schuddegat schuddegat schuddegat op het stroo
 Of Haezenooten of Koek,

Hou op jou zakken en broek,
 Of wilje eens garen smeeren de borst,
 Daer is Pekelharing en kruydige Worst;
 Van schuddegat op het stroo.

De Zeedijk by gants sakkerloot,
 daer ziet men zoo meenigen kermis Pop,
 Haer Borsjes bloot en Wangetjes rood,
 Met krulletjes aen de kop:
 Zy pronken en lonken met haer gezig;
 Couzijntje komt danst 'er eens met jou Nigt,
 Van schuddegat schuddegat schuddegat op het stroo
 't Is in vrouw Venus School,
 Men speelt 'er op Bas, en Phiool,
 Sy danssen en springen tot tijdverdrijf,
 Een kermis trantje lijf om lijf,
 Van schuddegat op het stroo

De Waerd en de Waerdinnetjes ziet,
 Die voor een pijntje schrijven een vaen,
 De kermis-harsten rekend men niet,
 't Moet lopen al door de kraen:
 De Meyd gelijk een nobele Tas,
 Zy tapt 'er de kannen en spoelt 'er een glas;
 Van schuddegat schuddegat schuddegat op het stroo
 De Wijn raekt in de kop
 Het zeyltje moet 'er in top,
 Soo word de kermis doorgebracht,
 Men joelt 'er by dagen by nagt,
 Van schuddegat op het stroo.

Soo drae de Wijn is in het hoofd,
 Een ieder die kust dan zijn MatresL
 De Wijn die heeft 'er het breyn geklooft,
 't Verstand is in de Fles:
 Zy vatten haer in de boutjes stijf,
 En drukken malkander lijf op lijf,
 Van schuddegat schuddegat schuddegat op het stroo
 Het is 'er dan haest gevrijd

Al door de minnestrijd,
 Want dat behaegd de jonge Ieugd,
 Op dat de kermis vreugd haer heugd,
 Van schuddegat op het stroo.
 Soo word de Kermis tijd vervuld;
 Met kwinkeleeren en vrolijkheid:
 Het Geld verbruyd en het gat vol schuld,
 Og lazie het is 'er een spijt!
 Hoe meenigen maegd het dan beklaegt,
 Als dat 'er maegdom is ontjaegt;
 Van schuddegat schuddegat schuddegat op het stroo
 Dus weest wel op u hoed,
 Waer voor je u wagten moet;
 Een ieder is vrolijk na zijn staet,
 Niet verder als eer en beurs toe laet,
 Want schuddegat dat is quaed.

Vermakelyk Kermis Lied.

Voys: Vrienden sou men niet vrolyk wesen.

Vrienden zou men geen vreugd bedrijven,
 Kermis ho ho ho ho mt maer eens in 't jaer?
 Heb jey geen geld Ian Oom geeft schijven?
 Brengt hem maer pand hy zal u daer,
 Weder met geld daer voor geen hij hij hij ven,
 Dan komt gy smullen of 't kermis waer.
 Men ziet hier komen veel kermis gasten,
 Al om te ne he he he he men haer pleyzier,
 Yder die komt zijn beurs ontlasten,
 En om te drinken wijn en bier,
 Al zou de buyk daer na weer va ha ha ha sten;
 Of was de keel gehangen schier.
 Men ziet de Meysjes lustig zwieren,
 Met een Glandtje aen haer zy,
 Yder die wil de kermis vieren,

Streelen en queelen met zoet gevley,
 Als kermis-poppen en venus-die hi hi hi ren,
 Treden zy vrolijk ende bly.

Als dan zoo gaene zy te zamen,
 Na al de Spullen op 't Leydse Pleyn:
 En dan eens in de Broedertjes-kramen,
 Vullen haer buyk agter 't Gordijn,
 Ioelen en zoenen dan sonder scha ha ha men,
 Kermis moet gehouden zijn.

Men hoord dan roepen de Ianpottagie,
 So lustig vrienden hier is nog plaets;
 Hy macht veel grillen op zijn stellagie,
 Zijn bakhuys gaet als een telder zijn naers;
 Komt jonge luytjes met goe coura ha ha gie,
 Tavond soo speelen wy by de kaers.

Dan gaen zy door de kramen loopen,
 Yder die roept hoor hier, hoor hier,
 Wilje jou Liefje geen kermis kopen?
 Soekt 'er wat uyt na u pleyzier:
 Wat je begeert het is 'er met ho ho ho open,
 Yder die neemt en Kermis zwier.

Dan zoo gaet men een glaesje drinken,
 Van het ed he he he le baggus nat:
 Men hoord de kannen en glasen klinken,
 Sa Waerd wilt tappen uyt 't beste vat,
 Al sou het ons de keel uyt sti hi hi hi nken,
 Kermis moet men houden wat.

Raken de Meysjes dan beschonken,
 Krijgen zy Ba ha ha ha ggus nat in 't hoofd,
 Haer oogjes dan zoo minnelijk lonken,
 Cupido heeft haer breyn geklooft,
 Venus die blaest veel minne vo ho ho ho nken,
 Dan word 'er meenig bloem gerooft.

Door Venus schigten en Cupido's treken,
 Raekt 'er soo meenig maget in 't net,
 Na het verlopen van maenden en weken,

Dan zoo hoord men de allarm Trompet,
 Dan komt de Kermis vreugd opbre he he he ken;
 Daer zy van groeijen en worden niet vet.

Men ziet de Venus Nymphjes zwieren,
 Met een Oostinjes Vaer op zy,
 Lonken en pronken met goe manieren:
 Bulletje slaept te nagt by my,
 Streelen en kweelen en veel pleyzie hi hi hi ren,
 Als 't geld is op zijn zy in ley.

Zoo word de Kermis tijd versleten,
 Zingen en springen en vrolijk zijn!
 Vreugdig te leven en Bouten te eeten;
 't Keelgat te smeeren met Bier en Wijn,
 Tot dat de beurs is plat wilt we he he he ten,
 Dan word de vreugd verruyld voor pijn.

Vryagie tussen Marrytje en Krelis, hoe datze haar eerste Vryer verlaten heeft, en van haar tweede zelfs verlaten is.

Voys: Van kleyne Phlipje.

Krelis.

Marrijtje jou prijtte ik minje zoo zeer,
 Mijn Lever die bever, van op ende neer,
 Mijn hert en gemoed, dat brand in de gloed,
 Van Minne, Vriendinne, mijn lievertje zoet.

Marrytje.

Wel Krelis 'k heb Melis beloofd aen zijn hand,
 Te trouwen, zijn vrouwe, te blijve konstand,
 Zijn Linne zeer fijn, een Koe met een Zwijn,
 Een Os met een Vos het is alles voor mijn.

Krelis.

Ik zalder jou geven wel sevenmael meer,
 Mijn hugten vol vrugten van Appel en Peer,
 Mijn Huys en mijn Wey Ossen, Koeijen daer by,
 Mijn Lammen, en stammen met Prammen voor dy.

‘k Heb Hasen, Conijnen en Zwijnen op ‘t schot,
 Ook Haenen en Hennen die bennen in ‘t kot,
 Ook Eenden en Gans, een Swaen met een lans;
 Te rooijen tornooijen vlak inne de krans.

Marrytje.

Wel Krelis u woorden bekoorden mijn zin,
 ‘k Wil Melis verlaten en haten zijn min;
 U Eenden en Dwaen, u Hennen en Haen,
 U Lammen met prammen die staen mijn wel aen.

Krelis.

Kom Mattje ik vattje dan inne mijn bouw,
 Laet ikje mijn zwikje eens schenken op trouw:
 Laet ik het jou doen, want ik ben zoo groen,
 En geven daer neven jou zoen op zoen.

Marrytje.

Wel Krelis nou hebje jou lusten gevoet,
 Laet ons nu te samen gaen trouwen met spoed:
 En leven met lust, dan ben ik gerust,
 Of anders zoo is ‘er mijn Eertje verbrust.

Krelis.

Marrijtje ik heb ‘er in ‘t trouwe geen lust,
 Mijn minnen Vriendinne die is al geblust:
 Want Melis seer soet, verliet gy met spoed,
 Ik wil u niet trouwe maer houwe mijn goed.

Marrytje.

Gy Dogters en Maegden beter voor u ziet,
 Verlaet den een minnaer om d’andere niet,
 Ik strek tot een leer, Zy krenken jou Eer,
 Verlaet gy den een, zy verlaten jou weer.

Minne-zang, tussen een Ionkman en een Dogter.

Voys: Mooy Meysjes weet gy wel.

Ionkman.

Soet lief geeft dog gehoor,
 Op dat ik u bekoor,
 Door al mijn vierig minnen: vierig minnen;
 Gy schijnt voor mijn klagen nog doof al aen dat o o o oor,
 Zal ik van u dan nimmer troost verwinnen?
 U schoonheyd als de Maen,
 Overtreft Godin Diaen,
 U oogjes als twee zonnen: als twee zonnen,
 Daer by U halsje veel blanker als een Zwa a a aen;
 Waer door ik ben van minne overwonnen.
 U Mondje net en kleen,
 Tandjes van Elpenbeen
 En lely witte Kaken: witte kaken,
 U Lipjes als roode Roozen in 't geme e e e een,
 Doen mijn na uwe wederliefde haken.

Dogter.

U Liefde die gy draegt,
 So gy mijn stadig klaegt,
 Dat zijn maer Linkers treeken: Linkers treeken,
 Wanneer als een maget haer eertje is ontka a a aegt
 Dan laten zy haer zitten in gebreken.

Ionkman.

Geen spijsze rijp nog groen,
 En kan mijn lighaem voen,
 Indien ik u moet derven: U moet derven,
 U Mondtje alleen mijn leven kan behoe oe oe oen,
 Of anders moet ik treurig heenen zwerven.
 Wat heb ik tot gerief,
 Soo meenig minne-brief
 Aen u mijn Lief geschreven: Lief geschreven,
 Mijn vonnis verwacht ik van u eerwaerde Li ie ie ief
 Te sterven of met u in vreugd te leven.

Dogter.

Weet gy wel Ionkman stout,
 Wanneer gy zijt getroud,
 Dat gy moet zorge dragen, zorge dragen?
 Voor mijn ik blijf 'er veel liever ongeho ho ho houd,
 Zocht gy een ander Iuffrou te behagen.

Ionkman.

Gy hebt mijn hert doorwond,
 Ach mogt ik met mijn mond!
 U lieve lipjes kussen: lipjes kussen,
 Op dat ik nog gratie by u mijn Engel vo vo vond,
 Om soo het wederstreven uyt te blussen.

Dogter.

Gy hebt mijn hert doorboort,
 Tot wedermin bekoort,
 Laet varen al u klagen: al u klagen,
 Komt laten wy Paren in deugde so 't beho ho ho ho oort,
 Ik sal u wederliefde toe gaen dragen.

Ionkman.

Soet lief ontfang tot pand,
 Een schoone diamant
 Nu ik met u sal Paren: U sal Paren,
 En sal mijn begeven in den Egter-ba a a and;
 Komt jonge leugd wilt mee ter Feest vergaren.
 Blaest nu de vreugde uyt!
 Met bas, hobo en fluyt,
 En vlegt nu Rooze-kranssen: Rooze-kranssen,
 Ter eeren den bruygom en zijn lieve bruy uy uy uyd,
 Terwijl de Speelgenooten zullen danssen.

***Een Hengelaar met pleyzier,
 Zag baden in 't Rivier,
 Een frisse Maagdeblom,
 Waar door hy wierd de Bruydegom.***

Voys: Van goe'n avond Neeltje.

Op eenen morgen,
 Ben ik vroeg opgestaen, Om te gaen,
 Met mijn Hengeltuig belaan,
 't Was in 't zoete Mey zaysoen,
 Veld en Boomen stonden groen, Phebus glans,
 Die stond al aen 's Hemels krans:
 Maer toen ik buyten kwam in 't riet,
 Heb ik alzo dra verspied, In 't verschiet,
 Dat een Maegd haer baden ziet.

2. Haer schoene en koussen,
 Had zy uytgedaen, wilt verstaen,
 Om zoo in de Beek te gaen;
 Zy heeft haer kleeren opgeschort,
 Voor en agter even kort, En voortaan,
 Ook haer Boesem los ontdaen;
 Toen zoo trad zy met haer voet,
 In die kristalijne vloed, Mijn gemoed
 Branden als een Emoe's gloed.

3, Ik was gedooken,
 In het riet ter neer, Mijn begeer,
 Strekten nog wel eens zoo veer:
 Zy zag dikmaels om en weer,
 Of zy iemand zag van veer: maer ik was,
 Stiller als een muys in 't Gras;
 'k Had in 't kijken meer pleyzier,
 Van dit zoete venus-dier, Hart en Nier,
 Gloeyden mijn door 't minnevier.

4. Ik zag haer wasschen,
 Haer leden bol en glat, Dat het nat,
 Schier tot aen haer middel spat,
 Zy wies haer blanke zwaene hals,
 En haer boezem wit en mals, Borsjes blond,
 Als twee golven bloozend rond,
 Zy streek lager na haer knien,
 Toen wierd ik verrukt door 't zien, 't Oog allien,
 Zal niet klappen wat ik mien.

5. Haer krulde lokken,
 Waren gemaniert, Net gezwiert,
 Om haer jeugdig hoofd geciert,
 Twee Zonnen zag ik daer ook staen,
 In haer aenschijn als de Maen, En met een,
 Ook haer Neusje net besneen;
 Haer Rooze mond met tanden kleen,
 Witter als het Elpenbeen, 'k Zeg met reen,
 Dat zy meer als menschlijk scheen.

6. Ik kon niet beyde,
 Maer trad na de kant; Deze bant,
 Stapten uyt de Beek op 't Land;
 Zy greep strak kous en schoen,
 Die zy spoedig aen wou doen, Maer ik sprak:
 Schoon kind houd dog u gemak,
 'k Heb hier lang genoeg allien,
 U geneugte aengezien, Wilt niet vlien,
 U en zal geen leed geschien.

7. Zy scheen bezweken,
 'k Sprak Lief weest gerust, 'k Heb uyt lust,
 Eens haer Rooze mond gekust:
 U en zal hier in het Veld,
 Niet geschieden met geweld, Schoone blom,
 Kiest mijn voor u Bruydegom,
 'k Ben gewond door u gezig,
 Want gy zijt mijn Zon en ligt, Venus wigt,
 Heeft mijn hert tot min verpligt.

8. Zy sprak verheven,
 Frisse Jonge Quant, Daer 's mijn kand,
 Trekt daer af een Diamant,
 Zwijgt het geen gy hebt gezien,
 Ik en zal niet van jou vlien, Is 't geschied,
 't Oog en krenkt mijn Maegdom niet,
 Soo gy bent een braef Ionkman,
 Wilt aen mijn betoonen dan, 'k Neem u an,
 Voor mijn byslaep en mijn Man.

9. Wy gingen treden,
 Samen na de Stad, Waer door dat,
 Ik mijn Hengeltuyg vergat,
 Wy dronken lustig beste Wijn,
 Van de Moesel of de Rijn; Met geneugd,
 Dat ons hert en Ziel verheugd;
 Za vat aen het Glas en Fluyt,
 Drinkt het op gezondheid uyt, Tot besluyt,
 Van de Bruydegom en Bruyd.

Register.

A

Als ik lag te nagt op 't bed.	33
Ag! Mieke gy doet mijn doolen.	49

C

Celedon schoon Ionkvrouw. 15

D

De Min is seldsaem kruyd. 7

Damon heeft zijn pligt vergeten. 17

De Liefde is een band des dood. 62

De Liefde met een zoet genugt. 70

De Mey brengt weer te vooren. 81

E

Een jonge Iuffrouw met, etc. 11

Een Iuffer fier en schoon. 21

Een aerdig Meysje. 35

Een Iuffer jong door min ontsteke. 37

Een Ruyter moedig. 54

H

Hoord hoe aerdig dat ik voer. 31

Hoord liefhebbers van pleyzier. 43

Hoe lang zult gy o ziels vriendin! 45

Het Bagghus nat en kan geen minne voen. 47

Huysluy wilt mijn klagt, etc. 73

Het is 'er voor mijn wel een, etc. 80

I

Ik had 'er een Liefje uytverkoren. 39

In de min is veel geneugt.	40
Ik wil mijn Philida gaen vinden.	60

L

Lief ik zie de morgen zon.	3
Laet ons nu Converseeren.	9
Liefde uyt een reyn gemoed.	22
Lestmael ging een mooy meysje.	53
Liefhebbers van het trouwen.	56
Liefhebbers hoog en laeg van, etc.	65

M

Marrietje jou prijtte, etc.	88
-----------------------------	----

N

Noyt heeft men raerder kueren.	13
--------------------------------	----

O

O dood wat doeje mijn verdriet.	57
Op eenen morgen.	91

S

Savonds laet in donker.	30
Schoon Isabel ik kom uyt vryen.	51
Schoon Herderin staet op.	82
Soet Lief geeft dog gehoor.	90

T

Toond u wel gemoed en bly. 29

V

Vrienden zou men geen vreugd bedrijven. 86

W

Wat mag dog zijn de reden! 5

Wat is 'er meerder vreugden hier te vinden. 19

Wat droef geluyt komt ons te, etc. 25

Waer blijft mijn Herder. 58

Wat heeft de dolle min. 75

Z

Zie zo den bruy dat komt 'er op an. 84

Finis.